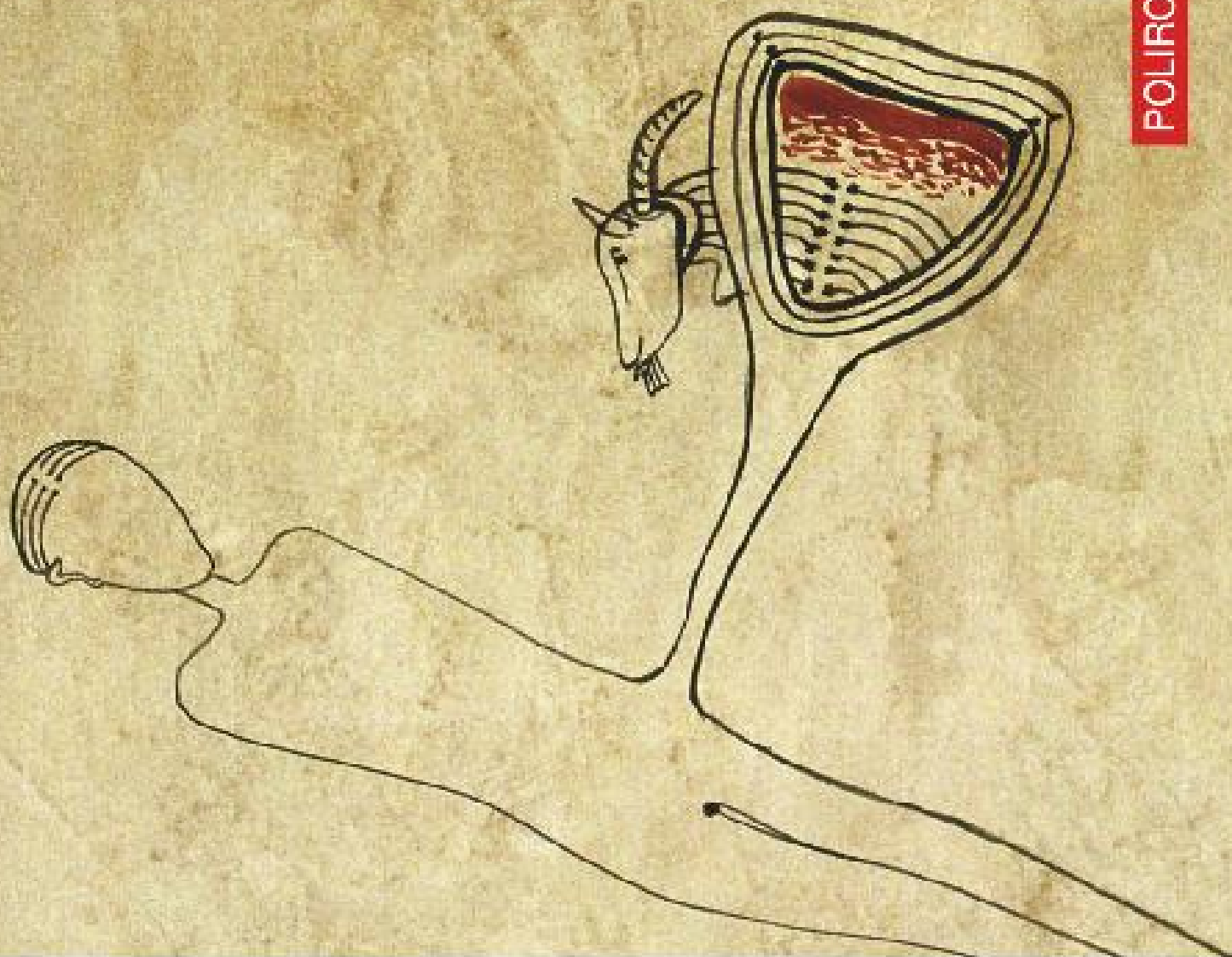

POLIROM

Ştefan AGOPIAN

Af
ric

Ștefan Agopian

Fric

Postfață de Petru Creția

Editura Polirom
2003

© 2003 by Editura POLIROM

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506

București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1;

sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

ISBN print: 973-681-238-3

ISBN ePub: 978-973-46-2519-2

ISBN PDF: 978-973-46-2520-8

Pe coperta: Sorin Ilfoveanu,

Desen la Fric (2000)

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright și este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsește penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Lectura digitală protejează mediul
Versiune digitală realizată de elefant.ro

Ștefan Agopian (n. 1947) a publicat romanele : *Ziua mîniei* (Editura Cartea Românească, 1979), *Tache de catifea* (Editura Cartea Românească, 1981), *Tobit* (Editura Eminescu, 1983 – Premiul Asociației Scriitorilor din București), *Manualul întâmplărilor* (Editura Cartea Românească, 1984 – Premiul Uniunii Scriitorilor), *Sara* (Editura Eminescu, 1987 – Premiul revistei *Amfiteatru* pentru cea mai bună scriere beletristică a anului), volumul de povestiri *Însemnări din Sodoma* (Editura Eminescu, 1993) și volumul de teatru *Republica pe eșafod* (Editura Cartea Românească, 2000). Romanul *Tache de catifea* a fost reeditat, în 1999, la Editura Gramar, în colecția „100+1 Capodopere ale romanului românesc“. Romanul *Sara* a fost reeditat, în 1991, la Editura Paideia, iar *Manualul întâmplărilor* la Editura Humanitas, în 1993. La Polirom au aparut primele volume dintr-o serie de opere de autor.

*Lui Petru Creția,
prietenul meu mort*

„Se poate spune orice despre un
vis,
dar nu că este minciună.“
Ernesto Sábato
(într-un interviu, 1985)

**Două introduceri,
două citate și ultimul capitol**

*Scurtă introducere pentru a lămuri cititorul
asupra Moreei în anul 1715:*

În anul 1715 Moreea era provincie venețiană. Turcii o pierduseră în anul 1699, ianuarie, 26, în urma tratatului de pace de la Carlowitz, o dată cu coasta Dalmației și câteva insule din Marea Ionică. Fusesse a lor începînd din anul 1460, cînd Mehmed al II-lea cucerește despotatul Moreei de la Demetrios și Thomas Paleologul, frații ultimului împărat al Constantinopolului, Constantin XI Dragases Paleologul.

În 21 martie 1715 turcii, conduși de sultanul Ahmet al III-lea, pornesc către Adrianopol. Este începutul războiului pentru Moreea, terminat la 7 septembrie același an, după căderea cetății Malvasia.

Un cronicar, Constantin Diichiti, este trimis de către Ștefan Vodă la Constantinopol pentru a însoți armata turcă și, mai ales, „în scopul de a lămuri Curtea, în numele reprezentantului extraordinar al Domniei în tabăra Vizirului, asupra celor întîmplate...”.

Am folosit pentru cartea noastră această cronică publicată în 1913 de către Nicolae Iorga. Ea se cheamă: *Cronica expediției turcilor în Moreea, 1715*. Vom cita din ea atunci cînd va fi nevoie.

La 7 aprilie 1715, Marele Vizir Gin Ali Pașa preia conducerea armatei turcești și va străluci prin cruzime. El era ginerele sultanului:

*Altă introducere pentru a lămuri cititorul ce
a făcut Fric pînă a deveni eroul acestei cărți:*

În anul 1701 Fric se numea Melkon Zardarian, avea treizeci și doi de ani și era profesor de logică în orașul Trapezunt, la școala mînăstirii Carmir. Era căsătorit și avea doi copii. Nu bea și nu fuma, știa toate limbile pămîntului și nu-i plăceau prietenii și nici femeile. În vara acelui an și-a sugrumat nevasta și și-a vîndut copiii unui sirian. A îmbrăcat haine de cerșetor și după ce a dat foc casei în care locuia încă de la naștere, luîndu-și numele de Fric a pornit de-a

lungul litoralului spre Constantinopol. I-au trebuit doi ani și ceva pentru a ajunge acolo și acolo s-a întâlnit cu Mekhitar, care tocmai se pregătea să treacă în Moreea împreună cu elevii săi. Avea cincisprezece. Mekhitar era un călugăr armean catolic care-și dorea renașterea Armeniei. Fiind repudiat de Biserica Apostolică se hotărîse să-și întemeieze ordinul în Moreea, pe atunci încă venețiană. Fric nu l-a plăcut pe Mekhitar, nici sigla congregației sale: „Discipol al Fecioarei, Dascăl al Epitimiei“, nici principiul lui: „Nici neamul nu mi-l jertfesc credinței, nici credința nu mi-o jertfesc neamului“, dar, neștiind ce să facă, l-a însoțit în Moreea și a stat alături de el pînă în 1715, cînd congregația, de frica turcilor, s-a mutat la Veneția, apoi în insula San Lazzaro, unde există și astăzi.

Mekhitar a construit în orașul Modon, împreună cu discipolii lui, o mînaștire, a deschis o școală și Fric a fost profesor la școala aceea, pe urmă au editat cărți armenesti vechi și au tradus din diverse limbi în armeană cărți importante ale altor neamuri și Fric a pus umărul și la treaba asta. În tot acest timp nimeni nu-l văzuse dormind și nu vorbea decît dacă era nevoie. Nu mîncea și nu bea nimic, dar se poate bănuie că o făcea totuși din cînd în cînd, pe ascuns. Avea o privire rece, albastră, care îi umplea de fiori pe ceilalți călugări. Numai Mekhitar mai privea cîteodată dincolo de pleoapele lui Fric și nevăzînd nimic dincolo de ele îi spunea:

— Nu dormi și nu mănînci, frate, privirea îți este rece și sufletul mort și totuși știu că nu este adevărat. Nimeni nu te iubește și tu nu iubești pe nimeni. Muncești mai bine decît oricare altul, dar pari însuflețit din oasele celor morți, Iezechiel pare tatăl tău și cîmpia cu oaselor celor morți, mama ta.

Fric îl privea pe mai-marele său, cel pe care îl însoțise aici, în Modon, cetatea de calcar alb și roz și cu acoperișurile verzi și din ochii lui goi și albaștri nu se revărsa nimic, decît disprețul și o tăcere nesfîrșită și apoi, de după dispreț, cuvintele:

— Cerul, dacă te uiți în sus, este la fel!

Mekhitar nu mai spunea nimic, își mîna turma cum putea, nu avea orgoliul și nici neștiința celui prost care crede că *el* conduce și că lumea poate fi, o vreme, a ta. Privea cerul și după un timp ochii îi lăcrimau, și-i ștergea, cerul era ca și ochii lui Fric, dar credința lui Mekhitar era mai puternică decît albastrul gol al unei zile senine, decît orice gol, chiar dacă el era în ochii celuiilalt.

La plecare i-a spus:

— Îți place aici, n-o să vrei să vii cu mine. Curînd o să fie război și ceea ce mi-am propus eu nu se poate înfăptui în timp de război, ne vom muta la Veneția. Tu ai să rămîi aici. Am stat împreună doisprezece ani și am făcut lucruri bune împreună.

Îi luă mîna și i-o sărută, apoi se întoarse cu spatele și nu-l mai văzu niciodată pe Fric. Din acest moment Fric va deveni eroul nostru și al închipuirii noastre:

Descriere a împrejurimilor precum și a orașului Modon, datorată lui Constantin Diichiti:

„De la Curt-bei până la grădinile Mothonii, sunt dealuri, văi adânci, surpături, munți, piatră stee, pe unde iaste calea făcută în piatră, chesmea-căldărăm; și iaste și câte o poieniță, – iar loc fără de apă. Iar de la un loc, de unde podgoară la grădini, să începe dumbravă de măslini mulți; unde și sat iaste în curmătura munticelului, pe unde iaste cale de merge către Anavarini. Iar, după ce să sfârșaste dumbrava măslinilor, să încep grădinile cetățenilor, cu mulțime de copaci, lămâi, neramzi, rodii, chitri și smochini, și fieștecăre grădină cu puțuri de apă bună. Dincolo de grădini iaste varușul cetății, case multe; de unde înainte iaste luncă, meidan, de ține până în corfosul Mării; unde iaste cetatea zidită. A căria iaste la loc bun starea, și zidirea în patru cornuri: numai lungul ei iaste mai mare; și de doao părți ocolită de apa Mării, adecă de spre Răsărit și de spre Amiazăzi. Iar de spre Miazănoapte, adecă de spre maidan, și de spre Apus (unde și poarta cea mare iaste, împotriva căreia iaste culme de munte nalt, ce vine pe marginea

Mării), iaste ocolită cu hindichiuri, șanțuri adânci, făcute de pietre încheiate, legate cu fier; prin care șanțuri întră apa Mării. Are cetatea cule mari nalte, și, pe de afară de zidiu, pe lângă șanț, sunt tabii de tunuri. Așijderea și înaintea porții cei mari, și afară din poarta cea mare, mai are încă doao portițe; ci una iaste către Căz-Culă, de spre corfos, iar alta iaste de spre Mare. Care iaste făcută cu meșteșug pe dedesupt, de nu să cunoaște întrarea ei, foarte strămtă. Iar Căz-Culă iaste zidită pe un prund de piatră ce iaste aproape de fundul cetății în corfos, precum și la Anapoli; streaja cetății foarte bună. În cetatea cea mare sunt case multe, saraiuri, biserici, sterne de apă, și afară din sterne iaste apă adusă de afară, pe urloaie, pe lângă muntele ce iaste împotriva porții. De la Căz-Culă înainte, tot acolo în corfos, de spre Răsărit, diastimă ca 3 miluri, iaste un munticel ca în chip de ostrovel, însă nalt: unde lăcuesc și oameni“.

*„Acum să aducem la mijloc iarăși
prochimenul războiului“ sau cum s-a făcut
treaba după ocuparea cetății Corinthos:*

„Deci ceilalți Iniceri au început ca niște lupi hrăpitori în Greci, în Frânci, în muieri, în copii și în fete, a răpi toți în toate părțile. Atunce să fi auzit cineva țipete, vaete și strigări, plânsuri, suspinuri și tânguiri, că să despărția bărbații de femei, copiii de părinți și frații de surori, trăgându-i cine peste zidiu, cine pe porți, cine pe unde putea, făr’ de nicio milă... După aceia câți n’au putut apuca robi, au dat jaf prin biserici, prin case, prin magazii, prin prăvălii, de răpia cine ce putea, și fugia: cine potire, cine discoase, cine linguri, cine sfite, cine zvezde, cine epetrafile, cine cruci, cine icoane, cine candile, cine cărți, cine sfeșnice, cine lumânări, cine aur, cine mărgăritari, cine inele, cine brățări, cine oglinzi, cine piepteni, cine arginturi, cine arămuri, cine talere, cine tipsii, cine linguri, cine furculițe, cine tingiri, cine capace, cine pirostii, cine căldări, cine lighianuri, cine sahanе, cine ibrice, cine frigări, cine

grătare, cine sfeșnice, cine mucări, cine velințe, cine strae, cine cămăși, cine postaje, cine in, cine șube, cine buboaoă, cine pături, cine cizme, cine poctale, cine dulămi, cine nădragi, cine brâne, cine brânișoare, cine măhrămi, cine peschire, cine mese, cine șervete, cine furci, cine fuse, cine fuioare, cine jerebii, cine sfârtoace, cine caere, cine gheme, cine spete, cine ițe, cine vârtelniță, cine sucăli, cine mătasă, cine bumbac, cine lână, cine mițe, cine sape, cine satăre, cine sfredele, cine tesle, cine săcuri, cine topoare, cine țevi, cine mosoare, cine ciorapi, cine călțuni, cine pălării, cine tichii, cine pieptene, cine peruce, cine cămășoare, cine antirii, cine căițe, cine pânzături, cine sticle, cine clondire, cine păhară, cine boțe, cine destie, cine burie, cine năstrăpi, cine oale, cine vin, cine rachiu, cine oțet, cine untdelemn, cine plătime, cine slănini, cine spete, cine șolduri, cine mușchi, cine cărnați, cine găini, cine cocoși...“.

Ultimul capitol al cărții, din care cititorul să înțeleagă că totul se va sfârși cu bine:

Fură aduse, întâi și întâi, șapte măslina viermănoase. Le aduse Evemon Notarades:

„Domn am avut pe fălosul bărbat Evripilor, feciorul

Lui Evemon...“ care aduse cu el șapte măslina.

Șapte lămii fură aduse apoi și o coajă de pînă.

Soarele stătea peste ei, călare, dinspre Chifos Guneus.

Turcii băteau mai la stînga, în zidul pietros al cetății.

Protous cel iute, din pădurosul plai Pelion

apă aduse, în vase cernite și multe.

Hiram cu brînză se arată ochilor lor, din pădurea Libanului

în care maimuțe și păuni petrec laolaltă.

Armenii veniră plîngînd cu o smochină necoaptă.

Pe urmă Marion de L'Orme veni, cea des însărcinată,

cu două funde și un prunc lepădat încă o dată.

Fundele fură legate de coș și ele flutură în aer.
Evemon Notarades, despre care s-a spus:
„treaba aceea o făcea cumsecade“, dădu semn de
plecare...
Turcii băteau și mai des în zidul de vest al cetății,
„Craiul Evrites porni la război pe meșterii vraci ai
oștirii“.
Caii din Coa „ca paseri de repezi la fugă“
și carul din Muțri, zălog peste ei, din carte ieșiră.
„Cu trei sute de scuturi de aur, fiecare avea câte-o
mină,
ei din casa Libanului ieșiră la luptă...”

Copiii apoi, plângînd, fură urcați în coș, deasupra
coșului flutura, ca o zdreanță, o zdreanță umflată cu
aer cald, ea se întinse spre cer. Coșul se înălță
bălăbănindu-se și din aer și din coș, peste capetele lor
căzură lacrimile celor doi copii pe care vîntul și
zdreanța cu aer cald îi ducea dincolo de zidurile
cetății, spre mare.

Lucrarea Creației (1715)

Atunci cînd a vorbit cu Aaron Juda Hartman, rabinul din Spania, cel care poseda diplome de la Paris și Tripoli, venit în Pelopones pentru a se îngriji de sărmanele lui neamuri dar și pentru a se ocupa, nestingherit de nimeni, într-o cameră prăfuită și încinsă de soarele peninsulei, de Kellippot, lumile de înveliș ale micilor demoni meschini ce ne dau tîrcoale și ne ațîță trupul și mintea, spun, atît Fric cît și Aaron Juda Hartman au căzut de acord că tot ce se va întîmpla în această carte ține de domeniul miraculosului și că, dacă cineva ar scrie despre tot ce a fost, ar trebui să-l numească, fără nici un fel de discuție: *Lucrarea Creației*. Dar și, a spus Aaron Juda Hartman, rabin, șohet, mohel și hazan totodată, dar și mai mult, cercetătorul lumilor Kellippot:

„La dreapta, la stînga și sub aceste trei lumi inferioare se întinde un tărîm cunoscut sub numele de Kellippot, sau Lumile de Înveliș. Acesta constituie un fenomen creat de forțe și forme care se găsesc în afara echilibrului, care nu mai au un control conștient sau o funcție constructivă în univers. Cabaliștii le conferă identitatea simbolică de demoni și arhidemoni, simetrică cu nivelul îngerilor în Yezirah și al arhanghelilor în Beriah“.

Dar și, dincolo de *Lucrarea Creației*, *Cartea Splendorii*, un *Zohar* pe măsură a tot ce s-a întîmplat, rînjind și zicînd:

„Și a văzut Dumnezeu că lumina este bună și a despărțit Dumnezeu lumina de întuneric“.

Și-a mișcat brațele rabinice și de pe un deget i s-a desprins un solz de pește care a plutit prin aer, aha!:

fiindcă Aaron Juda Hartman se ocupa și cu disecția peștilor, asistat de Fric și de Marion de L'Orme, peștii îi cumpăra Fric, cel mai bogat dintre ei, cîteodată Marion, iar bieții pești foloseau la ilustrarea *scării ființelor* și și și

Seara mînceau peștii și vorbeau pînă se făcea iar dimineață și poate că beau vin. Cînd răsărea soarele plecau în piață, unde pe zidul de sud al palatului prevederului erau afișate ultimele decrete, ei le citeau, dinspre Coroni soarele de lătea spre ei, erau

carevasăzică prin iunie, turcii urmau deja „drumul: Demotica, Cavala, Doiran, Salonic, Olimp, Larissa, Teba, Megara, sosind pe 13 iunie la Corinth cu o armată de 110 364 oameni“, aha: și după ce citeau ultimul decret coborau agale și cu soarele în ochi spre fântâna numită Dejanira unde, cu părul în flăcări și privind nestînjenită la soldații care păzeau fântâna, ei îi dădeau ei apă, glumeau cu ea încălcînd regulamentul, îi aștepta Orjen, cea care acum are doisprezece ani și fustă scurtă: Fric o săruta pe frunte și părul lui negru se amesteca cu părul ei roșu, soldații priveau grupul format și nu se hotărau să-l împrăștie: cu puteri nebănuite Aaron Juda Hartman făcea ca fântâna aproape secată să se reverse peste pietrele prăfuite ale piațetei și rînjind spunea:

— Dumnezeu a făcut apa, voi o păziți!

Soldații trăgeau în aer și tot atunci bisericile începeau să-și bălăbăne clopotele.

Fric spunea:

— S-a făcut ora! și împreună cu Marion și cu Orjen plecau spre cine știe unde.

Aaron Juda Hartman rămînea singur în noroi și în soare, spunea:

— Iată, grecii ne privesc!

Fântâna se umfla atunci și mai tare, undele ei reci se făceau un pîrîu scurgîndu-se către gurile însetate ale locuitorilor cetății, cei cu fântâna păzită, ei se grăbeau să-și umple ciuberele cu apă și să-l binecuvînteze pe Aaron. Ei nu-l iubeau pe Aaron Juda Hartman, dar fără să-i pese de aceasta, el spunea:

— „Domnește în mijlocul dușmanilor tăi!“

Rîdea nestingherit, oprea apa, apoi se ducea spre cîrciuma lui Evemon Notarades, Căpitan de Corinth, unul chior și crăcănat:

— Te-ai înhăit cu Fric, călugărul armean și nu numai atît, și cu curva lui, Marion de L'Orme. Ca și cum noi n-am ști cine e Marion.

— Mai e și Orjen! spunea Aaron Juda Hartman.

— Vrajitoarea aia mică cu părul roșu, spunea Căpitanul de Corinth, aducea vin, vinul era din

Monamvasia.

Apoi aducea pești fripți:

— Aia au plecat, călugării vreau să zic, de ce nu a plecat și Fric?

— Nu știu, poate că a plecat și nu știm noi.

Cîrciuma era goală fiindcă oficial era închisă de două săptămîni și mai bine. Soarele era acum deasupra caselor albe și mute și ușor transparente în lumina lui. Foșnetul mării nu se mai auzea deloc și puteai să-ți închipui că amiaza a poposit peste cetate.

Dar, atunci cînd s-au cunoscut, spre seară, în cămăruța lui Aaron, Fric a continuat să povestească:

— După plecarea lui Mekhitar, a doua zi poate, am coborît printre stînci pînă la malul mării și, după ce mi-am spălat picioarele în apa ei limpede, apoi trupul, m-am întins pe spate și am privit cerul gol.

Fric s-a sinucis a doua zi după plecarea călugărilor mekhitarieni și de abia a treia zi de la întîmplare l-a găsit Orjen putrezind pe malul apei. A simțit mirosul și apoi l-a văzut.

— Iată un bărbat mort și cu mațele atîrnîndu-i din burtă și albindu-le apa rece a mării.

Priapic, Fric murise cu falusul ridicat ca un catarg și bălăbănindu-se în vînt. Ea s-a apropiat și l-a privit și a știut că e mort, pe degetele lui de la picioare se prinseseră melci multicolori, iar mațele pe care le spăla apa erau ciugulite de peștișori-sabie.

— Iată un bărbat mort, dar mai falnic decît alții în situația asta!

Buzele îi erau vinete și limba îi atîrna umflată și roșie peste ele, muște mici și agere o împungeau lacome, își sugeau hrana.

— Pute și bărbăția lui se bălăbăne în vînt, ea este vie încă și poftitoare de trup subțire și tînăr.

Demétrios are acum cinci ani, el coboară printre coconarii sălbatici și neramzii în floare către malul mării. Soarele e în stînga lui, caprele în dreapta, ele sînt două și el le păzește, ele îl păzesc pe el. Caprele behăie și se bes la ivirea mării, apoi în salturi bruște pornesc către întinderea piezișă din fața lor, orizontul le taie în două, ele sînt două capre pe care un copil, el fluieră și își ferește pulpele de acele neramzilor, o vede pe cea care, iată, cu picioarele desfăcute, dintre picioarele ei curge un șuvoi fierbinte, repede intrînd în nisip, aha, ea este. Demétrios o știe pe Orjen, lîngă ea mai este însă ceva, privește dîra subțire dintre picioarele ei, îi vină poftă și lui: el se pișă pe curul unei capre, ea, capra se împinge cu fundul spre orizont, el, orizontul, se dilată puțin luînd forma unui fund de capră. Marea se oprește din legănat, o vreme, scurtă.

— Cine e ăsta? întreabă Demétrios, micul păstor, caprele amușină pe lîngă cadavrul lui Fric, behăie și se căcărează:

— Nu știi! spune Orjen, privește în gol.

Părul lui Fric este împletit cu alge și din cînd în cînd cîte un val îi spală creștetul capului, capul lui se bălăbăne într-o parte și alta, îl sperie pe băiat.

— Nu pare mort de tot!

— Nu pare! spune Orjen, ea privește către falusul falnic și care...

Demétrios se apropie de cadavru, îl privește o vreme, apoi aplecîndu-se, cu un deget murdar îi ridică o pleoapă:

— Dacă nu e mort, acum ne vede!

O muscă subțire și ageră se așază pe ochiul lui Fric, își înfînge trompa în albul lui, sugă ceva de acolo.

Caprele se cuibăresc lîngă trupul lui Fric, behăie speriate. Cei doi copii se zbenguie mai încolo pe plajă, culeg scoici pe care le pun la ureche:

— Ce auzi tu, Demétrios? întreabă Orjen.

El aude vuietul mării, vuietul este sufletul acestui cadavru căutîndu-și culcuș alături de noi, se zbate și

geme, ea vine cu scoica și o pune la urechea lui Fric:

— De ce faci asta, Orjen?

Ea nu răspunde nimic, privește în gol și dincolo, acolo unde e apa, și din ea se ridică o trombă, un vârtej, ceva.

Caprele behăie iar, muștele se zbat într-un luciul oprit și distinct.

— Mi-e frică, spune băiatul, își freacă prepuțul și tace.

Ea adună mațele lui Fric, le face ghemotoc, le îndeasă în burta căscată. Un maț atîrnă mai lung, e plin cu nisip și greoi se leagănă cînd se-arată vreun val.

— Mi-e frică, spune băiatul, dacă nu e mort o să se scoale și o să ne bată.

Soarele e deasupra capetele lor, stă acolo căscat ca vulva unei meduze, se face într-o vreme albastru. Corăbii se arată în zare.

Orjen ia mațul cel greu, îl îndeasă în burtă. Îndeasă acolo, încercînd să cuprindă între gurile burții *cele ce sînt*, mațele alburii care colcăie în mîinile ei, ele se răsfiră prin aer și hoitul lui Fric duhnește a ceea ce este, e greu să mai știi cum va fi după aceea sau mîine.

— O să-l cos și el se va face la fel cum a fost înainte, spune Orjen, își ridică privirea.

Fric se va face așa cum a fost: un călugăr armean cu privirea golită de lume.

— Mi-e frică, spune băiatul, privește fetica, picioarele ei desfăcute călărind pe pieptul păros a lui Fric, i se zbat pleoapele și, și mai mult decît asta, își bîîție puța și bucle vineți de frică.

Ea se ridică și crăcănată, soarele îi cade de pe creștet sub tălpile ei goale și crețe. Caprele behăie și aleargă luînd lumina în coarne. Fric este mort, el zace și pute și ziua de vineri roade din trupul lui adormit.

Orjen, după cum am văzut, asistată de două capre și de băiețelul Demétrios i-a vîrît mațele la loc lui Fric și a doua zi, așa cum a spus, a venit cu un ac și cu ață și i-a cusut burta în care mațele clefăiau. Fric n-a vorbit și nu s-a clintit din locul în care murise.

Călcîiele lui, roase de pești și de apă, lăsau să se vadă oasele galbene și veșnice care sîntem. Și totuși, atunci cînd ea i-a acoperit privirea cu degetele ei subțiri și roz, coborîndu-i pleoapele scofilcite peste albul ochilor, el a căscat gura și din plămîinii lui a ieșit un horcăit de om mort demult care spune:

— Mulțumesc, Orjen.

Soarele era acoperit de nori subțiri și mișcători. Pe urmă soarele s-a ivit o vreme, nu multă, încălzindu-i, Orjen nu s-a speriat și nu s-a gîndit la ce face, a mîngîiat fruntea bărbatului mort, ea era rece și foarte îndepărtată, i-a aranjat părul, apoi s-a pus cu fundul în nisip alături de el:

— O, Fric, tu trebuie să învii și să cari lumea aceasta în spatele tău, spuse fetița Orjen, cea cu bucele acum în nisipul calduț și privind marea cu corăbii înfîpte în ea.

Trupul lui Fric putea și mai tare, atrăgea pescărușii cei lacomi. Orjen luă o creangă și o înfîpse la căpățiul lui sperîind pescărușii, ei se înălțară planînd cu ciocurile îndesate în piept.

Orjen se scoală, părul ei strălucește acum în aerul limpede, pare o flacără roșie ce se îndreaptă spre dealul pe care, mărăcini și roșcovi sălbatici, neramzi și mersini cresc laolaltă. Mersinii miros a femeie proaspăt spălată, ea se afundă în ei, caută tufele dese cu spini, le smulge din pămîntul pietros, palmele ei sîngerează și suferă, ea își suflă în palme, coboară. Acoperă trupul lui Fric cu mărăcinii prin care bîzîie albine spre florile mov și destule. Sub mărăcini și duhnind, Fric își doarme somnul de veci, apă sărată îi spală călcîiele, crabii îi ciugulesc tălpile putrede, ziua de sîmbătă se încolăcește pe, roade din trupul lui adormit.

De pe deal coboară acum caprele cu băiatul Demétrios, el își flutură puța în vînt; simte mirosul care acoperă mirosul mării, mirosul algelor putrezind în mormane, unde garizi își zbat piciorușele și o scoică agonizează alene. Cercetează hoitul lui Fric de sub mărăcini, burta lui cusută și gri-vineție, umflată și legănîndu-se ba într-o parte, ba în cealaltă a lumii.

Caprele se trîntesc în nisip, privesc marea cu pupilele lor ca un tăiș de cuțit și rînjesc și behăie înspre valuri. Nisipul le încinge spre uger, ele adorm cu marea înfîptă în coarne.

— Să nu spui la nimeni ce e aici, spune Orjen, tace.

— Ba o să spun, spune băiatul Demétrios, și tu n-o să mai vii la biserică, ba chiar or să te strîngă de gît.

— De gît o să te strîng eu, spune Orjen, se apropie.

Băiatul se dă înapoi, se împiedică de un morman de alge, cade cu fundul în ele, marea îi clipocește în fund, părul ei roșu îl sperie și unghiile ei înfîpte în aer. Ea se pune cu fundul alături, apa clipocește și în fundul ei:

— Te rog să nu spui nimic și mîine cînd o să cînt la biserică o să mă gîndesc la tine și o să-ți dau toți colacii Mariei Dragases și vinul.

— Bine, spune băiatul, cerul s-a răsturnat către mare, soarele îl trage acolo, colacii Mariei Dragases sînt buni.

Stau și privesc către Fric. Duminică nimeni nu va veni la el. Soarele se afundă alene în mare.

Duminică, îmbrăcată într-o rochie scumpă, după ce cântă în corul bisericii, Maria Dragases o așteaptă pe Orjen pentru a-i dăruia colacii și vinul, dar mai ales pentru a o invita în casa ei unde, spunea ea, copiii o așteaptă ca să se joace și să cânte. Orjen luă colacii și vinul și privi într-o parte, pe lângă măslinul care le umbrea frunțile:

— O să vin mai târziu, mulțumesc, doamnă, îngână și apoi se întoarse și rupînd-o la fugă, curînd nu se mai văzu.

Maria Dragases își porni trupul spre palatul pe care îl stăpînea, visa sunetele amiezii și gustul înghețatei de după, cu felii de lămîie înfipite în ea. Lumea o privea și își dădea coate, gurile o bîrfeau, urmașa împăraților bizantini își legăna fundul sub nasurile lor, grecii bătrîni croncăneau și se ploconeau, și ea era tînără și frumoasă și văduvă de cinci ani, atît cît avea și băiatul cel mic. Constantin Dragases pe care-l iubea ca pe ochii din cap. El era acum bolnav de pojar și și-o dorea pe Orjen cu care să se joace și să cînte și Orjen să-i pună palmele ei reci pe obraji, să-l desfete și să-l adoarmă. S-o lăsăm să-și vadă de treburi. Nu are de unde să știe ce va face Orjen, ceea ce chiar a început să și facă, își mișcă agale picioarele pe sub fuste și fustele se înfoaie pe drumul de piatră și-n soare.

Din palatul administrativ Giacomo Minotto, prevedorul, o privește printr-o lunetă pe Maria Dragases și când n-o mai zărește își soarbe grăbit paharul cu vin pe jumătate golit și se bese. Apoi își comandă mîncarea și vinul, micul dejun carevasăzică, își blestemă zilele și viața fără lagună și curve. Și la el, în timp ce mănîncă, intră Francesco Tron, gălbui de nesomn, pustiit de femeile grece:

— Mănînci și bei și te beși, spune după ce se așază, Franceso Tron.

Dante de Malamucco, locotenentul, în timp ce visează la fundul lui Marion de L'Orme, îi împinge scaunul sub fund, se îndreaptă de șale, ascultă și tace:

— Dar și tu stai sub fusta lui Marion, spune prevedorul Minotto cu gura prea plină, împroașcă în dreapta și stînga firimituri și salivă.

Francesco Tron își umple paharul, face un semn locotenentului Malamucco să iasă, apoi bea.

Întorcându-se și rupînd-o la fugă, în dreptul grădinii lui Petalades, băiatul Demétrios o aștepta pe Orjen, ea se opri dintr-o dată. Demétrios era spălat pe față și ochii îi luceau negri:

— Ai adus?

Orjen îi întinse legătura ce o purta în mîna stîngă, zîmbi către cer, dinții i se zvîntară în aerul cald și ușor legănat dinspre mare.

Se întoarce și pornește agale, ca orice femeie, spre casa Mariei Dragases, palatul. Soarele îi învîlvoră părul.

După ce-și mănâncă chefalii, Aaron Juda Hartman bea vin și joacă zaruri cu Evemon Notarades, trăncănesc în timp ce zarurile se rostogolesc într-o parte și într-alta: vorbesc grecește și amîndoi își sîsîie cuvintele, despre turci dar și despre prevedorul Minotto, despre decrete, despre muierile Gaspara și Manina, despre Maria Dragases, urmașa împăraților bizantini. În cîrciumă, de după obloanele trase, e un întuneric plăcut, zarurile zuruie asemeni, se aud bătăi în oblon, e patrula și ea e condusă de Malamucco, locotenentul ce-și bîțîie curul cînd vede vin sau muieri: rîde și intră, vrea pește fript pe grătar și vin rece din beciuri, soldații dorm cu muștele-n gură, pe-afară. Trăncănesc în continuare despre *boala frîncească* și Rialto, Tron pare să fie omul unei *respectabile persoane*, limba le este acum curgătoare precum apa sau vinul, apar pe masă ducații și ei, o duzină, fac un țechin, aurul strălucește peste lirele de argint:

— Voi ați fost întotdeauna bogați, spune Dante de Malamucco, îl privește pe Juda.

— da, spune acesta, îi rînjește în nas,

chior, Căpitan de Corinthos, Evemon Notarades, aruncă zarurile, ele se duc, cinci, într-o parte și alta, Evemon strînge banii cu palma făcută căuș; iar despre Tron:

— Nu, să nu mai vorbim, ăsta are urechi și în cur, spune locotenentul, să bem.

— dar el ne omoară.

— vin turcii și ei or s-o facă mai bine ca el.

— care sînt ultimele zvonuri?

— ei bine, turcii bat bine din tunuri, dar noi sîntem sub ziduri.

Răstoarnă paharul cu zaruri cel ce-a vorbit, Malamucco, ele se duc într-o parte și alta. I s-au dus țechinii și lirele de argint, îl privește pe Juda:

— De la curve ieși boli, și una-i mai rea decît alta!

— Vorbiți despre *boala frîncească*? cel chior întreabă.

— Da, despre ea și cum urcă prin tine, din scula bărbatului înspre creier!

— Să vedem! spune Aaron Juda Hartman și puța lui Dante apare pe masă și ea e vînătă toată de parcă ar fi mușcat-o vreun cîine:

Aaron o apucă, o cercetează o vreme, trage de pieile ei flasce, rîcîie cu unghia o umflătură ca o boabă de linte și aidoma ei la culoare, Dante se screme să tacă.

— Nu e nimic, dragul meu, încă, și puța se-ntoarce acolo unde-i e locul, cînd se așază, Dante se așază cu curul pe ea și zbiară, zîmbește apoi șăgalnic și tace.

Casa Mariei Dragases e un mic palat așezat înspre zidul de vest al orașului și din grădina de portocali, prin frunzișul ei alunecos, se poate zări marea. Soarele este acum deasupra grădinii, lumina lui e ca o lămâie necoaptă, fructele luminează așijderea, vîntul cară spre țărm mirosul mării, clipocitul. Casa e cu obloanele trase, ei dorm sau se învîrt sub cearceafuri în lumina difuză; cu pulpele larg desfăcute, Maria Dragases așteaptă după-amiaza, gustul ei venind răcoros dinspre mare, degetele mîngîie sexul păros născător de copii, el se desface din buzele-i roșii și crește fremătînd ca o algă, aerul lipicios pătrunde prin tuburi călduțe în creierul ei, se încolăcește acolo, ea cascadează și-și strînge picioarele, se întoarce cu curul la noi. Fundul ei este aidoma unui burduf pe care apeși însetat, șade cu o mîină-ntră pulpe, unghiile ei se înfig în carnea prea albă, icnește și dinții i se văd sub răsuflarea greoaie, își mîngîie țîțele cu stînga făcută căuș; lumea pare aidoma țîțelor ei dormitînd și lîngă ele se joacă copii, degetele lor grăsuțe se întind spre sfîrcuri, sfîrcurile se lungesc de o palmă, par să amușine lumea, cearceaful, ele sînt tuburi prin care lumea se scurge-n afară, se face cum e: o grădină și o casă, și la poalele lumii un bărbat mort simțînd toate acestea și vocea fetei Orjen:

— Maria Dragases!

Maria Dragases tresare, e goală și goală se
întoarce spre noi cu ochii închiși și visându-și lumea
din pîntecul ei: o poftă nebună de viață și o scîrbă
nebună: lumea se stinge, se face pitică, ea se
ghemuie, se destinde oftînd, se trezește: saliva din
gura ei este acră și rece, părul îi miroase a fier și-a
pucioasă: surîde!

Maria Dragases s-a trezit pe la orele șase în după-amiaza acelei duminici. Dormise o jumătate de oră și acum, transpirată și puțin buimacă, sună din clopoțel. Vine o servitoare bătrână, da, copiii dorm încă, cel mic, Constantin, a băut lapte și a adormit cu burta umflată în sus.

— Vreau și eu lapte, Euphemia, spune Maria Dragases, clipește spre draperiile trase.

Euphemia îi aduce o cană cu lapte; proptită în perne, cu picioarele puțin desfăcute, Maria soarbe din cană, laptele e rece și aducător de copii, îl simte așa în burta ei albă și netedă ca o față de pernă.

— Poți să pleci, spune, mai soarbe o dată și buza de sus i se mînjește cu lapte de capră.

În drum spre Maria Dragases, Orjen se oprește la cârciuma lui Evemon Notarades, obloanele sînt trase și cârciuma e goală la ora aceea. Lipăie cu picioarele goale pe dușumelele goale și proaspăt spălate, pantofii, două botine-argintii cu șnururi ce strîng glezna strîns, îi are în mîină, dă cu ochii de chior, Evemon se holbează:

— Mi-e foame, spune Orjen și din palma ei licărește stins un țechin, pune țechinul pe masă, Evemon se așază cu curul pe scaun, privește și spune:

— Ești bogată, Orjen! privește moneda, părul ei roșu și verde acum.

— Ce-ți pasă! spune Orjen, își aranjează pantofii pe masă spre stînga, îi împinge cu cotul.

Evemon Notarades îi aduce mîncare: brînză de capră și pîine și ceapă și vin într-un clondir pîntecos și rece, de pe clondir se preling broboane ca roua. Orjen mănîncă și apoi bea sorbind pe-ndelete din burduhănosul clondir, își șterge fruntea cu mîna făcută căuș și adoarme, îl visează pe Fric, figura lui cu gura căscată și limba ieșindu-i de-o palmă-n afară. Evemon Notarades o mîngîie pe părul ei roșu și verde, sughite privind-o.

Amiaza trecu astfel peste ei, poposi în odaia lui Tron, acesta își scrie raportul cu o pană de gîscă. Este în pielea goală și trupu-i e plin de mușcăturile femeii ce zace tăcută sub baldachinul făcut dintr-o catifea verde și voal, ea e Marion de L'Orme. El se ridică din jilț, se scarpină cu pana în fund, apoi o înmoaie-n cerneală, scrie stînd în picioare, pe cur are cîteva bube așa cum au puberii pe față, își pipăie bubele gînditor la ceea ce face. Marion se scoală alene și fără vreun zgomot anume, îl sărută pe șira spinării sărată; el spune:

— Am treabă acum, mai scrie, apoi se întoarce spre ea.

Ea are țîțele răsucite spre subțiori și pielea zgrunțuroasă pe umeri și rece, o încalecă trîntind-o pe pat, ea își desface picioarele și geme cu ochii mijiți prefăcut și-și împinge curul în sus proptindu-se în călcîie.

Orjen se trezi despuiată în patul Căpitanului de Corinth, Evemon Notarades, și pe el îl văzu privind-o cum doarme, cum clipește din singurul lui ochi și spunînd:

— Aș putea să te iau de nevastă de-acuma, Orjen, ești femeie și puful ți-a mijit între pulpe!

— Așa o fi, spune Orjen și cască, își strînge picioarele și se întoarce cu fundul la el.

— Ești coaptă și într-o zi un Căpitan de Corinth nu va fi prea puțin pentru tine.

Orjen se scoală, își caută hainele care zăceau boțite sub fundul lui leneș și gras, îl împunse cu un deget în piept și țițele ei mici tresăriră, ea spuse:

— Este tîrziu și am treabă. Maria Dragases mă așteaptă, dacă nu-mi dai hainele o să-ți pîrlesc barba de țăp nătărău, se întoarce și apucă lumînarea care ardea într-o cană luminînd încăperea cu obloanele trase, părul ei luci verde și roșu, țițele ei împunseră aerul ca două cornițe; apropie lumînarea de barba Căpitanului de Corinth, el privi surîzînd flacăra pîlpîind rece și albă, își întinse labelle negre, se aplecă și o sărută pe Orjen în creștetul capului, ea se zbătu ca un pește, lumînarea îi căzu dintre degete, nimeri în capul lui Notarades, unde se stinse sfîrîind, apoi alunecă pe podea.

Duminica se scurge așa pe sub tălpile lor, țesută
din ore și pofte.

La ora patru din după-amiaza aceea, Giacomo Minotto, prevedorul orașului Modon, își bea a șasea sticlă de vin și se scobește în nas transpirînd din belșug. Este gras și ciupit de vărsat pe pomeți, se plictisește și ar vrea să mai dea un decret care ar împinge lumea-nainte, despre găinile cu curul golaș și care fac trei ouă pe zi, cum să fie ele crescute, felul și chipul, găinile astea galeze îi macină fericit vremea, toți grecii vor crește aceste găini începînd din vara aceasta, și vremuri mai grele, războiul și foametea și asediul, întîmpinate vor fi cum se cuvine: își toarnă și bea. Sună din clopot și mai cere o sticlă, a șaptea pe ziua de astăzi, i-o aduce Apostolo Zeno, cel cu nasul ca un cîrnat atîrnîndu-i în gură. Apostolo pune sticla pe masă, își suge mucii și tace.

— Stai jos, spune Minotto, și scrie!

Își dictează decretul prin care, sub amenințarea pedepsei cu moartea, toți grecii vor crește găini ouătoare din cele fără pene pe fund, numite galeze. Zeno scrie grăbit și își mușcă nasul cu dinții gălbui și întorși în afară. Balele-i curg pe hîrtie, se amestecă cu cerneala. Termină și-ntreabă:

— Mai aveți vreo nevoie cu mine?

— Să-ți văd bucele, comandă Minotto, se-așază-ntr-o rînă.

Supus, Zeno își lasă nădragii în vine și se întoarce cu curul spre cel ce privește, bucele îi sînt slabe și cenușii și gălbui înspre șale, din gaura lor iese un smoc de păr lung de un cot:

— Văd că n-a mai crescut, constată Minotto, apucă de smoc și trage de el, Zeno scapă un vînt puturos și verde. Ai mîncat varză, spune Minotto, și salam din carne de capră.

— Așa e, își clatină capul Zeno.

Primește apoi poruncă să-și tragă nădragii și să deschidă obloanele.

— Potrivește-mi luneta spre ferestrele Mariei Dragases, ordonă Minotto.

Sînt trase obloanele și luneta se-ntinde spre cea care, în pat, își face siesta și somnul.

— E acolo? întreabă Minotto și Zeno își scutură șalele și privește uitînd de stăpîn, coboară lentilele înspre pulpele ei, întinde mîna și degetele i se agită prin aer, rîcîie zidul, tencuiala i se înfige sub unghii.

— I-acolo, spune și-și pipăie nasul cu limba, se scarpină-n cap și apoi între buci.

Maria Dragases nu doarme, stă goală și albă și prin luneta întinsă spre ea îl privește pe cel care privește, pe noi, se scarpină între țîțe, se întoarce cu fundul la noi, spune:

— Adu-mi niște fructe, Euphemia, și pregătește-mi baia!

Tăcută și neagră ca o lăcustă, servitoarea aduce un talger cu struguri, smochinele sînt și ele acolo; ea se scoală în fund, își pune tava între picioare și înfulecă o smochină zemoasă, de pe bărbie zeama-i curge pe țîțe.

— Mănîncă acum! spune Apostolo Zeno.

— Ce? întreabă cel ce ascultă. Aha! spune și începe a șaptea sticlă de vin.

— Și este goală și zeama îi curge roșie de pe bărbie pe pîntec.

Prevedorul Minotto bea în continuare, apoi vrea să afle ce se mai întîmplă dincolo de lentile:

— A mai mîncat o smochină!

— Și?

— Acum se linge cu limba pe buze și stă cu picioarele desfăcute, tava e între ele.

— Este ora cînd ar trebui să vină Lichinie, doctorul, să o cerceteze.

Apostolo Zeno se îndreaptă din șale, își privește stăpînul, apoi privește limbile ceasului ce se crăcănează spre cinci, ora din carte.

— Ce te holbezi? zbiară Minotto, burta lui mistuie lumea.

— Păi cred că chiar este ora. Spune Apostolo Zeno. Voi cerceta!

Se apleacă din nou spre lunetă și tace o vreme în timp ce își bîîîie curul:

Lichinie, doctor și vraci totodată, este ras peste tot, adică în cap și pe față, degetul lui îndoit bate la ușa Mariei Dragases, vocea îi sună de bas:

— Poftește, domnule Doctor, spune Maria, tocmai mîncam.

Uitîndu-se strîmb și amușinînd, Lichinie dă peste ea, se așază pe marginea patului. Culege o boabă de strugure dintr-un ciorchine și o sfărîmă între degete privind-o atent. Zeama i se scurge pe labe, picură pe cearceaf:

— Tocmai asta nu-mi place, spune și tace.

- Și acum? întreabă-ntr-o doară prevedorul Minotto, mai soarbe din vin, sughiță și tace.
- Acum e călare pe ea cu nădragii în vine.
- Și strugurii? întreabă Minotto.
- Ei sînt acum sub curul ei, văd zeama cum curge din teasc.
- Aha, spune Minotto, începe să se gîndească la a opta sticlă de vin, la a noua.

Duminica se scurge așa pe sub tălpile lor, țesută
din ore și pofte.

Maria Dragases aşteaptă după-amiaza întinsă pe burtă, în răcoare şi calm. Copiii îi dorm şi ea pofteste la fructe, smochine şi struguri, dar fructele stăteau cocoţate în alt anotimp, îi rînjesc de acolo. Se lasă dusă de gânduri spre toamnă, spre războiul ce bate la uşă. Îşi zîmbi sieşi, apoi se puse pe plîns cu faţa în pernă, fesele îi săltau în sus şi în jos, ea se gîndea la război şi la foametea ce-o să vină:

Copiii îi voi omorî şi apoi îi voi mânca precum o zeiţă-n vechime. Şi foame-mi va trece şi pofta de viaţă la fel, nu-mi va păsa de război şi de moartea cuprinsă în el, îi voi rîde în faţă, iar el îşi va rîde de mine, de noi.

Se întoarse cu faţa în sus, lacrimile i se scurseră-n voie pe lîngă urechi, o gîdilară pe ceafă. Surîse în gol şi îşi şterse obrazii cu pumnii.

Căpitanul chior de Corinth, Evemon Notarades, oaspeți-așteaptă în seara aceasta. Aprinde o lumânare și o strigă pe mă-sa, ea îi ajunge pînă la brîu și are mustăți aidoma lui și o țacălie de mușchetar. Cu lumînarea în mînă, căpitanul dădu brînci la obloane, lumina-n fuioare făcu lumînarea să pîlpîie. Femeia de-o șchioapă, Caliope adică, ieși de sub masă:

— Ai nevoie de mine și zbieri, gîfii ea, se repezi și-l mușcă de o pulpă, rămase atîrnată acolo cu fălcile încleștate.

Părînd că nu-i pasă, așa cum îi șade bine oricărui fiu iubitor, el îi mîngîie cu laba lui aspră şuvițele rare de păr și niciodată spălate:

— Vom da o petrecere cu curve și vin pentru locotenenții dornici de astea.

— Vine și jidanul care spune că e doctor? întreabă ea lăsîndu-i pulpa în pace.

— Vine, că-i plac și lui muierile nespălate și albe și puțînd a curvă-ntre craci.

Proptindu-se în călcâie, Marion se înfinge în ceea ce călare se înfinge în ea, se zbate din șalele-i arcuite, sudoarea se scurge pe ele, oftează și limba îi iese de-un cot, flutură-n aer și cracii îi sînt acum în tavan, cearceaful îi soarbe sudoarea. Gîfîind, Tron se proptește în țîțele ei, între țîțe e o mică băltoacă, de pe nasul lui picură apa. Ca un noroi este în gaura ei, clefăind atunci cînd vrei să-ți grăbești pasul, ea zbiară și mușcă din aer. Tron spune: „Acum!“ Ea se face ca o stană pe piatră, tot trupu-i așteaptă triumful. Din Tron se scurge sămînța cleioasă, ea se mișcă alene smulgîndu-i mici strigăte răgușite și ultimele resturi de vlagă.

O muscă i se așeză lui Tron pe o bucă, caută
carnea mâncată de bube, vai, Tron, o muscă mănîncă
din tine!: trompa are o talpă, pe bubă cu talpa apasă
și carnea-o deschide puțin. Din porii lui Tron care
doarme ies aburi, din aburi Marion se strecoară spre
masă, țîțele ei sîngerînd răstoarnă cerneala, țîțele albe
și roșii sînt acum și albastre, adoarme cu capul pe
masă.

Cu pantofii în mână, Orjen lipăie pe pietrele calde sub tălpile ei. Umbra îi este de-o șchioapă în față, pe umbra ei calcă alene visîndu-l pe Fric: „O capră-o să-i aduc, să-i dau să sugă din ugerul ei, poate învie precum altădată vreunul; și smochine și pești fripți și vinul Căpitanului o să i-l duc și nădragi ca să-i aibă pe drumuri“. Astfel gîndește cu capul în piept, nu-l vede pe Aaron Juda Hartman, cel care din port se întoarce privit de femeile grece, de bărbații ce scuipe în țărîină legănîndu-și bastoanele între picioare, nimerește drept în brațele lui, el o înhață:

— Ce vrei? spune ea speriată, își ridică privirea și fruntea îngustă și albă.

— Nimic, ce-aș putea vrea? spune el, o întreabă.

— Nu știu, toți vor ceva de la mine.

El îi mîngîie părul.

— Ți s-a întîmplat ceva ce nu vrei să spui! spune el, degetele-i răsfiră părul roșcat și înverzit pe la margini.

— Da, Evemon Notarades...

— Vino, îi spune Aaron Juda Hartman, sînt doctor, Evemon...

Ea îi întinde palma micuță și roz, babele rînjesc de după obloane: „A început cam devreme micuța armeană, așa e cînd nu ai nici mamă, nici tată“.

Aaron Juda Hartman o conduce în casa în care de trei săptămîni stă, proprietăreasa le iese în cale:

— Vai, domnule doctor, dar asta este o cerșetoare.

Orjen se strîmbă la ea:

— Vai, Dominik, tu ești a lui Dumnezeu.

Aaron Juda Hartman dă a lehamite din mână, o împinge pe fată pe trepte. În casă-i răcoare și întuneric, miroase a roșcove uscate la soare și a trup de femeie curată.

— Eu miros așa, spune Orjen, își clănțane dinții-ascuțiți de lupoaică înspre ferestre.

Aaron Juda Hartman deschide obloanele, aerul cald de afară le învăluie trupurile și mirosul sărat și dulceag dinspre mare, mirosul lui Fric cu picioarele roase de valuri se strecoară între pulpele fetei. Ea cercetează odaia: pești uscați și cu gurile larg căscate

o privesc de prin colțuri, dinții lor sînt mai ascuțiți decît o așchie înfiptă-ntr-un deget.

— Dezbracă-te! îi spune Aaron Juda Hartman, privește prin ea, ea începe să plîngă: aşază botinele pe duşumelele galben-spălate şi rochia-i cade mototol la picioare.

Maria Dragases se duce în sala de baie, atinge cu degetul apa ce clipocește-n bazin la picioarele ei. Îi surîde, apoi se vîră în apă și apa îi vine pînă la țîțe.

— Vom avea musafiri în după-amiaza aceasta, îi spune servitoarei tăcute, se cufundă în apă pînă la gît, apa miroase a mosc în nările ei, părul îi miroase aidoma.

Se ridică și apa se scurge pe coapsele ei în mici pîrîiașe-argintii.

— Mai vreau lapte! îi spune servitoarei, se lasă pe spate în apă, micul bazin clipocește pe margini. Ba nu! o să mi se umfle burta și o să am crampe dacă mai beau, spune cu fața plutindu-i pe apă, numai ea se mai vede și pîntecul enorm rotunjit de lentila apoasă. Lichinie o să vrea probabil să mă consulte, primește-l aici.

— Nu a venit încă, spune Euphemia, dar va veni în curînd, mă duc să comand cele ce trebuie, veți fi mulțumită. Și cu Orjen ce să facem?

— Să vină aici, dac-o să vină. Vreau să o cert și să-i dăruiesc un șirag de mărgel, adu-mi șiragul cu pietrele verzi, o să-i stea bine micuței, și spune-mi dacă copiii nu s-au sculat încă.

Iese cea care a ascultat aceste cuvinte, Maria Dragases plutește pe spate cu pubisul mărit de lentila apoasă și cu picioarele larg desfăcute.

Intră Lichinie, adică doctorul ras peste tot, în cap și pe față:

— Vai, domnule Doctor, nu mi-am terminat încă baia, te rog să mă ierți.

— Tocmai asta nu-mi place, spune Lichinie, amușină prin lumina verzuie și călduță pe margini.

— Voi fi gata îndată, spune Maria Dragases, fața ei plutind în bazinul ce clipocește pe margini.

Lichinie se așază într-un fotoliu și tace.

— Poate vrei să fumezi, spune ea, se ridică-n picioare, apa îi șiroie de pe țîțe pe pîntec.

— Nu vreau, spune Lichinie, își scoate nădragii și pășește în apă: O să te consult aici, nu-mi mai pierd vremea cu tine, mai spune lipăindu-și tălpile pe treptele ude.

— Cum crezi că este mai bine, spune Maria Dragases, se întinde pe apă ca pe un pat, i se văd unghiile de la picioare lucind sidefîu.

— Ia să vedem, copilă, în ce stare-ai ajuns.

Orjen se întinse supusă pe pat și-și desfăcu picioarele: ele erau subțiri și pîrlite de soare.

— Oho, Evemon Notarades nu a glumit cînd a pus mîna pe tine!

— Așa s-a întîmplat să fie, spuse fetița, tăcu.

El o pipăi cu degetele-i subțiri pe burta fierbinte:

— Da, burta îți este mai caldă decît fruntea-ți subțire. Îmbracă-te! spune și se așază pe o laviță.

Peștii-mpăiați priveau către ei cu ochii sticloși și cu gurile căscate în gol. Ea se îmbracă și supusă-i zîmbi.

— Aș putea să te angajez servitoare.

— O, nu, servitoare n-am să fiu niciodată. Dar nu despre asta e vorba, spune ea, se ghemui lîngă el ca o pisică mioapă.

El îi mîngîie părul tivit pe la margini cu verde: ea cască și adoarme pe lavița lui de burlac; el o lasă ghemuită să doarmă, privind-o și așteptînd ce-o să fie:

Duminica se scurge așa pe sub tălpile lor, țesute
din ore și pofte.

— Dar, vai, spuse Apostolo Zeno, cel cu nasul ca un cîrnat atîrnîndu-i în gură, nu te-aş fi deranjat niciodată ştiind că ai la tine în pat o femeie.

Micuţa Orjen îi rîse în nas lui Apostolo Zeno, apoi spuse:

— Acum o să plec, curînd voi veni iar la tine Aaron Juda Hartman, dar poate mai bine ar fi să veniţi amîndoi, împreună cu mine, la Maria Dragases...

— Maria Dragases e cu Lichinie-acum...

— Da, este doctorul ei, el o consultă, îi dă prafuri contra melancoliei şi alte din astea, îi face bine burta cînd ea i se strică. Dacă vreţi puteţi veni s-o cunoaşteţi, ea este o doamnă aleasă, care îşi creşte copiii într-o casă frumoasă şi mare.

— Nu putem veni neinvitaţi, dragă Orjen, spune Aaron Juda Hartman, iar Apostolo Zeno are alte treburi cu mine.

— Bine, atunci o să plec şi o să mă întorc mai spre seară.

— Nu ştiam că îţi plac şi copilele, spune Apostolo Zeno, îşi înalţă nasul din gură, apoi chicoteşte spre Juda.

— Vezi-ţi de treabă, spune Aaron Juda Hartman, nu pentru asta te plătesc prea destul.

— Oho, spune Apostolo Zeno fluturîndu-şi nasul de o parte şi alta a feţei, am veşti proaste, care de care mai proastă, apoi îşi scoase nădragii.

— Desfă-ți picioarele, porunci Lichinie întinzând
un deget în aer și ea supusă își desfăcu cracii.

Dar, vai, necurată intru în somn, cu cerneala
curgându-mi printre picioare, adormi Marion gîndind
aceste cuvinte.

Lichinie este un porc, desfăcându-i doamnei picioarele, bombăne Euphemia, el nu vede acolo nimic, dulcele miez, pofta cu seve, darnicul loc al femeii ce stă și așteaptă. Bombăne lângă turma de capre, o capră se bese cu coada ridicată în cer, femeia miroase bășina călduță, se reazămă-n cur și oftează.

O, dar numai unul este bărbat, își spune Orjen lipăind pe pietrele calde, dar el este mort și cu călcîiele putrezindu-i în apă, dar falnic s-arată cînd o fecioară privește la el.

Numai jidanii mai știu ce să facă cu o țîță stricăță
de poftă și dinți, se gîndi Caliope, baba cărînd
stacane de vin.

Dar ce vrea să vadă el între picioarele mele, în
bezna în care stau zilnic?

Gaspara își pune pe sfîrcuri poleială de aur, sfîrcurile sînt negre și lungi și moi ca o dudă:

— Tu pe care îl placi? o întreabă pe Manina Manin, care nimic nu răspunde.

Manina Manin are sfîrcurile întoarse-năuntru, ca două găuri de pușcă în țîțe, poleiala nu-i este de nici-un folos.

— Dar ai putea să ți-o îndeși în găurile alea!

— Cu limba, mai bine, s-o-ndese bărbații!

Peste greci o capră se bese cu coada între picioare:
petrecerea poate începe!

Dar ce fac grecii acum?
Grecii aşteaptă dormind întâmplările viitoare:
Femeile grece călăresc pe valuri şi aşteaptă
întâmplările
viitoare: un prunc zbierînd în mătasea de sînge!
Bărbaţii se-adună, mănîncă placenta din femeia ce
naşte:
grecii-şi mănîncă alene copiii aşteptînd
întâmplările
viitoare: bărbăţia zăcînd în ţărîină.

Lichinie împinse un deget în aer, apoi între picioarele ei desfăcute împinse un deget. Apa clipea împrejur. Cu degetul în gaura ei mică întreabă:

— Masa e pusă?

— Da, și pe ea sînt bucate.

El cotrobăie în ea, o excită puțin. Ea coboară sub apă, îi scapă din deget:

— Ești bolnavă și mie mi-e foame. Ți trebuie un bărbat, spune Lichinie, se îndreaptă din șale.

— Dar și tu ești bărbat, spune ea scoțîndu-și capul din apă.

El, plictisit, a lehamite își scutură mîna: puța-i gălbuie plutește pe apă:

— Nu-ți bate capul cu asta!

— O, dar eu nu vreau un bărbat, rîde cu gura larg căscată Maria Dragases, i se văd dinții lucind galben în lumina după-amiezei.

Dar Tron ce face acum, lângă Marion cea adormită-n cerneală?

El doarme, visează laguna, șalele ei alungite în noapte, muște îi bîzîie pe la gură, muștele au o limbă subțire, întoarsă la capăt, cu care îi pipăie gura; dar iată! șuvoaie subțiri se preling pe la colțuri și muștele s-așază crăcănate acolo, le place gustul salivei, acreala ei dulce, își saltă aripile, cu cururi tărcate se scaldă-n saliva alunecînd spre bărbie, din ce în ce mai departe, pe gîtul lui scăldat în sudoarea sărată.

— Vai nu, nu mă strîngeți de gît! își închipuie Tron, visează, se întoarce-ntr-o rînă, strivește vreo trei mai îndrăgostite de balele lui, celelalte își iau zborul nedumerite, dau tîrcoale, amușină locul:

Plictisite se rotesc spre tavan, se aşază acolo, un muscoi încalecă una: ea se zbate nebună, era o muscă virgină, dar acum e înfîptă-n muscoi, se-ncontrează: tavanul este un cer nesperat în care-și proptește lăbuțele, muscoiul o-mpinge în cer, femele borțoase și rele de gură le dau tîrcoale: Tron doarme cu puța sculată!

O muscă cu pîntecul plin se aşază pe puşa lui Tron: ea miroase-a bărbat şi ştie ce-nseamnă aceasta: îşi face toaleta acolo, apoi se cacă pe puşă. Prepuşul lui Tron se mişcă agale spre ea, îi prinde picioarele, ea se saltă cît poate, din curu-i tărcat se cască o gaură neagră: primpřejur dau tîrcoale muşte bătrîne. Totu' se-nmoaie, prepuşul acoperă musca ferice, ea se zbate acolo o vreme, ştie acum cum e cînd te fute şi altul, nu o sperie apăsarea din spate, cînd ea este atît de plăcută, nici sufocarea ca o dulce visare, bine e să ai nădejde în tine, în gaura ta dătătoare de pofte, chiar dacă este atît de întuneric şi bine. El îţi mîngîie sîinii şi palmele lui îţi acoperă gura şi ochii. Tu zbieri de plăcere şi gîfîi şi-adormi în bezna aceea.

Addenda

După lungi (și nu întotdeauna amiabile) discuții cu domnul Daniel Defoe, acesta a fost de acord să-mi acorde dreptul să folosesc părți (nu prea multe) din cartea domniei sale, *Robinson Crusoe*. Și anume, în mod special, din capitolul patru. Împrumutul va fi marcat cu italice. Plata pentru dreptul de folosință se va produce pe teren neutru, undeva în Cer. Va consta într-o sticlă de rom pe care, evident, va trebui să o beau cu o oră înainte să mor. Dacă moartea se va produce fără să mă pot achita de datorie, atunci domnul Defoe mă va considera în vecii vecilor un plagiator ordinar, pe al cărui cuvânt nu poate pune nici o bază. Mă rog la Dumnezeu, în care nu cred, să mă ajute să-mi onorez contractul.

Traducerea fragmentelor, deocamdată furate, îi aparține domnului Petru Comarnescu. Domnul Comarnescu nu are nici o pretenție asupra dreptului de folosință a traducerii. A spus numai că ar fi fericit să mă cunoască personal. Sper că, atunci când se va întâmpla, vom deveni prieteni. Mai ales că domnul Defoe a zis că nu va bea romul singur. Doamne ajută! Așadar:

Capitolul IV. (după șapte ani)

*Înotul pînă la corabia naufragiată
pentru a-i lua proviziile. Gînduri
asupra situației mele. Corabia se scufundă.*

(Fiind istovită, am adormit îndată. Am dormit adînc cum puțini ar fi făcut-o în aceeași condiție. M-am odihnit bine și m-am simțit mai înviorată decît mă puteam aștepta.⁴⁾

Cînd m-am deșteptat se făcuse ziuă de mult. Cerul era senin, furtuna trecuse, și marea nu mai mugea și nu se mai umfla în talazuri, ca în ajun. Spre nespusa mea uimire, am văzut corabia noastră scoasă din bancul de nisip în care se împotmolise și adusă de flux pînă aproape de stîncă pe care fusese azvîrlită și de care mă lovisem cu o zi înainte. Corabia se găsea acum cam la o milă departe de locul unde mă afluam și era încă dreaptă. M-am gîndit că mi-ar prinde bine dacă aș reuși să iau cîte ceva de pe vas.

Coborînd din sălașul meu din copac, am cătat din nou împrejur. Mai întîi am dat cu ochii de barca noastră, azvîrlită și ea la mal de către vînturi și valuri, cam la vreo două mile spre dreapta mea. Am pornit de-a lungul țărmului ca să ajung într-acolo, dar am dat de un ochi adînc de apă, ce se întindea cam pe o jumătate de milă. Aceasta m-a făcut să mă întorc, dornică să ajung mai repede la corabie, unde nădăjduiam să găsesc lucruri necesare traiului meu. Cam pe la nămiezi, marea era foarte liniștită și atît de retrasă de la țărm, încît puteam ajunge mergînd pe nisip pînă la un sfert de milă departe de corabie. S-a ivit însă un nou prilej de amărăciune. Mi-am dat seama că, așa cum fusesem dintotdeauna, sînt din nou singură pe lume. Mi-au dat lacrimile și am plîns vreme de vreo zece minute, dar cu aceasta nu schimbam mare lucru. M-am hotărît așadar să ajung cu orice preț la corabie. Dezbrăcîndu-mă, căci era foarte cald, mi-am cercetat trupul pe îndelete. Cred că aveam vreo două coaste rupte, și sînul sîng era

vînăt și dureros. În rest eram destul de întreagă, dar vînătaia de pe sîn m-a pus un pic pe gînduri. Văzusem destule femei care au murit de cancer la sîn și asta numai din cauza unor mușcături repetate. Cum nu mai aveam de gînd să naufragiez prea curînd, m-am liniștit și mi-am mîngîiat drăgăstoasă și atentă sîinii, apoi părul de pe pubis, mai jos n-am coborît fiindcă aveam altă treabă mai urgentă: să înot pînă la corabie.

Ajunsă în preajma corăbiei, am dat de o nouă piedică. Nu știam cum să mă urc pe punte, corabia fiind împotmolită sus, deasupra apei. Nu găseam nimic la îndemînă ca să mă prind. Am făcut o vreme pluta în apa caldută și răcoroasă totodată, apoi, din nou odihnită, am înotat în jurul corăbiei și am zărit, în fine, un capăt de frînghie ce atîrna de portsarturi și pe care nu-l văzusem pînă atunci. Cu ajutorul lui m-am cățărat pînă sus. Ajunsă pe punte mi-am uscat trupul la soare stînd întinsă pe scîndurile fierbinți de la pupa. Uscată și visătoare, după o vreme am cercetat corabia și am constatat că pereții corăbiei erau găuriți și că pătrunsese multă apă în fundul ei, dar că era însă astfel așezată pe marginea grindului de nisip sau poate de pămînt, încît pupa era mult ridicată, și prora împlîntată adînc în apă. Pupa era deci ferită de apă și fiți siguri că primul meu gînd a fost să văd ce mai rămăsese neatins. Mai întîi am descoperit fericită că nici o provizie de pe corabie nu fusese udată. Fiind foarte flămîndă, mi-am umplut buzunarele cu pesmeți. (Desigur, așa cum am spus, eram în pielea goală. Numai că domnul Defoe l-a convins pe cel care se ocupă de mine, după lungi discuții și sticle golite, să scrie mi-am umplut buzunarele cu pesmeți.) În fine, revin: Fiind foarte flămîndă, mi-am umplut buzunarele cu pesmeți. Pentru a nu pierde timp, mestecam, căutînd mai departe. În cabina cea mare am găsit ceva rom, din care am tras o dușcă zdravănă. Cu toată viața dezordonată pe care am dus-o după părăsirea Moreei, mai bine zis a Modonului, în 1715, m-am ferit să beau prea mult, știut fiind că cei care beau nu ajung

prea departe. Iar eu trebuia să ajung pînă în Brazilia, după șapte ani de peripeții. Cum peripețiile n-au niciodată vreo importanță, trec peste ele. Prima dușcă de rom *mi-a făcut însă foarte bine*, așa că am tras-o și pe a doua. Mă simțeam aproape ca un bărbat în deplinătatea puterilor lui. *Nu-mi mai lipsea decât barca, pentru a lua cu mine tot ce-mi era neapărat necesar. Degeaba însă stăteam cu brațele încrucișate, dorindu-mi lucruri pe care nu le puteam avea.* Așa că m-am întins din nou pe punte, la soare și tot ronțăind la pesmeți și bînd rom, pînă la urmă am adormit cu picioarele ușor desfăcute și căldura mă mîngîia plăcut între ele, pe pizdă.

Cînd m-am trezit soarele se înclinase spre ora unu. Îmi venea să mă piș, și cu toate că corabia eșuase, n-am îndrăznit să murdăresc scîndurile gălbui și frumos mirositoare. De obicei marinarii își fac nevoile într-o găleată pe care o golesc și apoi o spală în mare. Pe vas eu aveam un țucal de porțelan și un mus se ocupa de el atunci cînd era nevoie. Aproape făcînd pe mine m-am hotărît să caut țucalul. Nu l-am găsit pe al meu, în schimb l-am găsit pe al căpitanului. Nu fusese golit și naufragiul nostru atît de groaznic părea să nu-l fi atins cu nimic. Icnind a scîrbă și ținîndu-mi nasul cu degetele, am urinat totuși în el. În timp ce mă ușuram mi-am adus aminte *că sînt puse deoparte, undeva în cală, cîteva scînduri, niște grinzi solide și vreo două catarge de rezervă.* Aș fi putut să fac cu ele o plută cu care să car pe insulă tot ce-mi era de trebuință. Ușurată și fericită am căutat scîndurile și grinzile alea. Erau acolo unde bănuiam și, renunțînd la catarge, am aruncat *peste bord toate bucățile de lemn care nu erau prea grele și pe care le-am legat mai întîi cu cîte-o frînghie pentru a nu fi luate de valuri.* Bălăcindu-mă cu picioarele și cu curu' în apă în timp ce munceam, mi-am făcut în cap o listă cu tot ce aveam nevoie pentru a nu muri prea repede pe pămîntul pe care mă aruncase soarta. Nu eram prea lămurită de ce nu trebuie să mor prea repede, știam însă că voi avea nevoie neapărat de o oglindă, un

pieptene, precum și de trusa mea de cusut în care erau multe lucruri folositoare unei femei singure. Soarele se dusesse spre ora două. Aveam în cabina mea un cufăr cu rochii, dar știind că nu am ce face cu ele în singurătate, mi-am mutat gândul în altă parte. Tot făcându-mi planuri și aruncând lemne peste bord, soarele a ajuns la ora patru. Pentru a nu mai pierde vremea am sărit repede în apă. Aveam o frînghie lungă de vreo douăzeci de picioare înfășurată colac și pe care mi-o pusesem pe umăr. Cu ea *am legat strîns capetele a patru* birne și pe pluta astfel înjghebată *am așezat cîteva scînduri scurte, pe care puteam călca*. Construcția nu era prea rezistentă pentru a căra prea multe lucruri sau prea grele, dar m-am consolatat cu gândul că oricum nu puteam căra tot ce-mi oferea corabia. Am sărit din nou în apă pentru a mă întoarce pe corabie și a scotoci. Depărtîndu-mă puțin, am admirat pluta și soarele care asfîncea. Valurile clipoceau plăcut și liniștitor, iar apa sărată îmi mîngîia pielea arsă de soare. Înotînd agale mi-am adus aminte de Fric, de picioarele lui scăldate în apa mării grecești. Mi-am adus aminte de burta lui umflată și de pula lui care se bălăbănea în soare și în vînt ca un catarg al unei corăbii gata de plecare. Am lăcrămat și valurile leneșe mi-au spălat lacrimile. Pluteam între ape știind că plînsul nu-mi folosește la nimic. Adică nu la ce fusesem învățată că-ți folosește plînsul. Mai știam că tot ce făcusem pînă atunci era viitorul meu: moartea. Și mai știam, Aaron mi-o spusese într-o zi, că nimeni nu are dreptul să se gîndească la ce a fost, dacă nu e mort. Iar eu nu eram moartă! Așa că am început să mă cațăr agilă și udă pe frînghia ce atîrna de portsarturi. În timp ce mă cățăram am mai lăcrămat, totuși, puțin, și un vînt iscat din senin mi-a uscat lacrimile sărate care îmi iritau obraji. Am lins cu vîrful limbii ultima lacrimă care mă gîdila la colțul gurii și, fiind deja pe punte, cu apa șiroind pe mine, m-am dus în cabina mea, hotărîtă să dorm fără să-mi mai pese de nimic.

În cabină era un aer stătut, ușor muced. Am deschis un hublou și m-am întins pe pat. Corabia se

hîțina din rărunchi, scîrțîia ca o femeie ajunsă la cincizeci de ani, dar încă pofticioasă de o călătorie în adîncuri. Hîținarea m-a împins spre somn: l-am visat pe Aaron, și el mă căuta în, încercînd să afle ce-mi făcuse cu pula Căpitanul chior de Corinth. M-am excitat puțin, dar dincolo de excitație era camera plină de pești uscați cu gurile rînjind și cu dinți ascuțiți ca niște ace. Mirosea ca atunci, a dușumele proaspăt spălate și m-am trezit și l-am văzut lîngă mine pe Aaron, figura lui uscățivă și ochii lui spălăciți. El este acum mort. Toți sînt morți. Înainte să moară, Aaron Juda Hartman a cusut laolaltă cîteva petece și din ele a făcut un balon. De balon a agățat un coș și în coș a pus doi copii. Turcii spărseseră zidul de sud, intraseră în cetate. Balonul plin cu aer cald s-a înălțat peste zidul cetății, a plutit către mare. Eu eram un copil, o fetiță cu vaginul străpuns, în gaura mea mică și neagră și roșie intrase ceva străin, pula lui Evemon Notarades, Căpitan de Corinth. Petrecerea începuse în noaptea aceea, atunci cînd turcii spărgeau zidul de sud.

Visul s-a terminat și, într-un tîrziu, m-am trezit. Brațele mele erau încrucișate pe ștele mele, pe coastele mele rupte. *Degeaba însă stăteam cu brațele încrucișate, dorindu-mi bucurii pe care nu le puteam avea.* Am suspinat. Corabia se hîțina din cauza hulei într-o parte și în alta. În pizda mea era întuneric și dorință de împreunare. Eram lac de sudoare și din țete a început să-mi picure sînge.

Cînd m-am deșteptat se făcuse ziuă de mult. Cerul era senin, furtuna trecuse, și marea nu mai mugea și nu se mai umfla în talazuri, ca în ajun. Spre nespusa mea uimire, am văzut corabia noastră scoasă din bancul de nisip în care se împotmolise și adusă de flux pînă aproape de stîncă pe care fusese azvîrlită și de care mă lovisem cu o zi înainte. Corabia se găsea acum cam la o milă departe de locul unde mă afluam și era încă dreaptă. [...] Coborînd din sălașul meu din copac, am cătat din nou împrejur. Era, cred, pe la nămiezi. Marea era foarte liniștită și retrasă de la țărm cam cu un sfert de milă decît în mod obișnuit. O

corabie eșuase aproape la o milă de mine. M-am dezbrăcat în pielea goală și am intrat în apă. Apa era caldă și rece pentru pulpele mele, părul de pe pubis s-a zbîrlit puțin, vulvele mele au atins apa și s-au desfăcut ca valvele unei scoici. Am înotat, încercînd să mă apropiu de corabie. Mi-era bine, dar nu atît de bine ca atunci cînd ești mort. Pluteam prin apă, brațele mele zvîcneau înainte și înapoi, apa mă mîngîia leneșă, mi-am dat seama cum este să fii mort și să aluneci prin apă, nu îmi mai simțeam pizda, țîțele mele se opuneau înaintării, acelei morți. M-am întors pe spate și părul mi-a căzut în adînc. În ochii mei s-a răsfrînt un cer palid și în cer era o corabie. Știam că trebuie să ajung pe corabie și că pe ea voi găsi lumea pe care o părăsisem și de care nu-mi mai păsa. Fără să mă gîndesc am înotat într-acolo. Mi-era foame și sete. *Ajunsă în preajma corăbiei, am dat de o nouă piedică. Nu știam cum să mă urc pe punte, corabia fiind împotmolită sus, deasupra apei.* I-am dat de trei ocol și de abia într-un târziu, tocmai atunci cînd obosisem și nu-mi mai păsa de nimic în mîngîierea călîie a apei prin care înotam, am descoperit o spărtură în pupa. Spărtura era destul de mare ca să poată intra prin ea un om mergînd în picioare. Eu nu eram om și nu mergeam în picioare, așa că am intrat prin ea fără nici o bătaie de cap. Am nimerit undeva în cală, într-o apă stătută și puțînd. Apa era nemișcată și pe ea pluteau butoaie cu carne sărată și două leșuri. L-am împins puțin pe marinarul Pedro, un negru din coloniile portugheze, de unde fugise pentru a fi împins, în cala unei corăbii eșuate, de mîna mea delicată și roz. Plutea cu burta în sus și părea mulțumit de împingerea mea. Cînd s-a proptit între două butoaie, am renunțat la el. Nu mai aveam nimic în față, iar din spate, prin gaura prin care intrasem se prelingea o lumină albăstruie tivită cu roșu pe margini. Eram în burta corăbiei. Am clefăit și mi-a venit să vărs. Apa era neagră și fără nici un cer deasupra. Mi-am legănat burtica în apă și am început să-mi închipui cum o să mor acolo. Pentru asta m-am scufundat sub un butoi cu carne sărată și, prinzîndu-l

între picioare, am început să sorb încet ceea ce mă înconjura. Burta mea se umflase atunci când am adormit. Dormeam sub butoi și-l visam pe Fric. El era înalt și o iubea pe Maria. Eu mă uitam la ei, cum el, falnicul bărbat se înfîge în gaura ei ușor băloasă: se mișca în gaura aia, ea suspina din ce în ce mai umedă înăuntru, striga. M-am apropiat de ei, picioarele Mariei împingeau delicat (călcîiele ei roz) spatele arcuit al bărbatului. Ea a suspinat trăgînd aer adînc în piept, mîna lui stîngă i-a strivit o țîță, Maria și-a tras curul un pic și, apoi, zvîcnind, s-a înfipt toată în el. Mîna lui a lăsat țîța și palma ușor transpirată i-a vîrît-o sub cur, de acolo a împins și mai mult. Mi-am pus curul pe dușumelele proaspăt spălate, pizda mea s-a deschis puțin și între buzele ei mari s-au întins, ca un himen de raze, treizeci și două de fire băloase și așteptînd. Mi-am mîngîiat pizda așteptînd moartea.

Cînd m-am trezit, în copacul în care îmi găsisem culcuș, soarele se ridica dinspre mare.

— Oricărui om deștept îi pare rău că s-a născut!

Camera era ușor boltită cu întuneric și stîlpi de lumină țineau întunericul deasupra noastră.

— Nimeni nu știe că e deștept sau nu! spuse Aaron Juda Hartman.

— Oricît de proști om fi, într-o zi începe să ne pară rău că ne-am născut.

Stăteam întinsă pe o laviță și, în pielea goală, îi ascultam. Trupul meu îl iubea pe bărbatul Fric, credeam că moartea lui nu e adevărată:

— Orjen, moartea este adevărată!

— Dar iată, Aaron, am spus, trupul meu este viu:

Cei doi bărbați s-au întors către mine: beau vin din pahare înalte și mă priveau ca pe o scoică aruncată de valuri pe nisip și agonizînd:

— Am o pizdă, am spus, în care oricine poate să intre. În ea sînteți voi doi vorbind despre deșertăciune și moarte. Și despre tot ce a fost înainte.

— Lumea, spuse Aaron, este așa cum spui tu! Noi însă construim o lume de gînduri și cărți. În lumea noastră ești și tu, Orjen, și gaura ta micuță și roșie și

gaura ca o conopidă scobită dintre picioarele Maninei Manin.

Imediat după discuție, văzînd că mă scarpin în cap, în timp ce, Aaron mi-a cercetat capul. Părul meu era plin de păduchi. Mi-a tăiat părul de pe cap, l-a lăsat numai pe ăla de pe pubis. M-a mîngîiat pe el, spunîndu-mi:

— Ai dreptate, lumea stă în gaura asta ascunsă de păr.

M-a sărutat pe frunte și s-a întors spre Fric:

— Știu că ai dreptate, dar tu ești un leș descoperit de o fetiță nebună, care vrea să te aducă înapoi la viață. Știu că viața e veșnică și că moartea e o dovadă a veșniciei ei. Vii sau morți e totuna. Dar eu sînt un preot al celor vii. Orjen este cea care se ocupă de morți.

Dormeam și din somn și prin pleoapele închise priveam la rabin: el bea vin dintr-un pahar înalt și Fric era mort și uitat de toți.

— Vei fi și tu mort curînd! spuse Fric și sorbi din paharul înalt. Tu și ai tăi!

— Orjen va scăpa!

Fric se întoarse cu privirea lui rece spre trupul meu adormit, mă mîngîie cu privirea, așa cum putea el s-o facă. Era o lumină călîie, de culoarea unei lămîi care nu s-a copt încă, și cu gust sărat-dulce. Am continuat să dorm și să visez. Ei vorbeau și beau vin.

Mi s-a făcut din nou foame și sete. Am coborît din copacul în care dormisem și, leneșă și lingavă, în picioarele goale, m-am îndreptat spre țarm. Cred că pe drum am adormit de cîteva ori, așa cum adorm soldații care mărșăluiesc prea mult. Foamea și setea îmi trecuseră. Nu-mi mai păsa de nimic. Toți din jurul meu erau morți. Foșnetul unor păsări m-a readus puțin la realitate. Erau cîteva papagali masculi care, plonjînd, m-au zgîriat cu ghearele pe umeri. Unul, mai curajos, a aterizat între picioarele mele, pe nisip. De acolo a croncănit ceva neînțeles și drag mie. Ridicîndu-și ciocul spre mine, papagalul a început să bocească precum femeile grece cînd le moare un pui. Mi-era frică fără să știu de ce. L-am

mîngîiat pe spinarea plină de păduchi și atunci el s-a retras trei sau patru *feet* de mine. Ciocul lui încovoiat și gros s-a ridicat spre fruntea mea:

— Și tu ești moartă, Orjen! a spus ciocul lui, era prea departe să-l mîngîi.

Am pășit fără să-mi pese de el și m-am apropiat de țărmul unde scoici și crabi agonizau. Am spart o scoică cu două pietre și am sorbit lichidul sărat-sălcui și palpitînd gelatinos din ea.

Cred că dormeam de o viață în patul lui Aaron, pe ceva tare și aspru. Aerul era uscat și sărat și Fric și Aaron vorbeau și beau vin din pahare înalte și ușor aburite:

— Înainte sau înapoi nu este nimic!

— *Acum* însă există... Trebuie numai să-ți închipui o secundă nesfîrșită în care sîntem prinși ca niște musculițe pe cleiul unei plante carnivore. Călătorim o dată cu secunda asta prin timp, la nesfîrșit.

Cînd m-am deșteptat se făcuse ziuă de mult. Cerul era senin, furtuna trecuse, și marea nu mai mugea și nu se mai umfla în talazuri, ca în ajun. Spre nespusa mea uimire, am văzut corabia noastră scoasă din bancul de nisip în care se împotmolise și adusă de flux pînă aproape de stîncă pe care fusese azvîrlită și de care mă lovisem cu o zi înainte. Corabia se găsea acum cam la o milă departe de locul unde mă aflam și era încă dreaptă. M-am gîndit că mi-ar prinde bine dacă aș reuși să iau cîte ceva de pe vas. Am mai spart o scoică și am sorbit din ea. Îmi era greață și somn. Am intrat totuși în apa limpede și pulpele mele s-au desfăcut și brațele mele au îmbrățișat apa. Știam oarecum ce am fost, puteam să-mi închipui ce voi fi. Ajunsă în preajma corăbiei, am dat de o nouă piedică. Nu știam cum să mă urc pe punte, corabia fiind împotmolită sus, deasupra apei. Am înotat în jurul corăbiei și m-am rugat la Dumnezeu. Cu ajutorul lui sau poate numai dintr-o întîmplare, curînd am zărit un capăt de frînghie ce atîrna de portsarturi. Acum, cînd scriu, mă gîndesc că nu El, ci pofta mea de viață m-a ajutat să mă cațăr pînă sus. Eram goală, arsă de soare și oarecum vitează. Ajunsă

pe punte am văzut un marinar mort. Avea burta umflată și plesnită și din ea îi ieșeau mâțele. Mîna stîngă i se încleștase pe o sticlă de rom. Am încercat să i-o iau și carnea de pe degetele lui s-a dezlipit căzînd, bucățele uscate și fărîmicioase, la picioarele mele goale. M-am scuturat de carnea lui așa cum te scuturi de firimiturile unei pîini și i-am atins fața puhavă. Fața lui s-a descărnat și mi s-a arătat un craniu cu păr pe cap și ochii plesniți, în care se scurgea, nepăsătoare, lumina. Eram cu sticla în mînă. Am băut și bînd, vrînd-nevrînd, m-am uitat spre cer. Era alb-palid și, dacă aș fi putut să-mi închipui, un pic albastru. Părul mi se făcuse roșu de tot în lumina acelui soare. Beam și mă gîndeam la *pîine, orez, trei bucăți de brînză de Olanda, cinci bucăți de pastramă de capră, din care se mînce adesea pe corabie*. Cînd am terminat de băut eram beată și m-am întins lîngă marinarul de pe care cădea, putrezită, carnea. Cred că am dormit o vreme alături de el. L-am îmbrățișat și, în timp ce el părea că se preface că doarme, eu chiar am adormit.

Am sughițat de două ori și m-am trezit. Între timp, începuse refluxul. Marea era liniștită. Am zărit cu părere de rău că valurile îmi luaseră de pe mal bluza și pantalonașii pe care le lăsasem acolo. Nu aveam nimic pe mine, decît cîteva degete ale marinarului mort în jurul gîtului. M-am ridicat și degetele au căzut grămăjoară la picioarele mele. Știam că sînt moartă la fel ca toți ceilalți, dar încă nu-mi venea să cred asta. Degetele mele erau încă vii și cu arătătorul m-am scărpinat în cap. Cîțiva păduchi s-au agitat leneș, eram vie și vorbitoare, încă:

— Viața n-are nici un sens, Aaron! E ca un pendul care se bălăbăne încoace și încolo, înainte și înapoi.

Ascultam căscînd gura la ei, la fel ca peștii uscați care căscau gura la noi.

Peștii împăiați ai lui Aaron Juda Hartman aveau dinții ascuțiți și se bălăbăneau prin aer aidoma nouă.

— Așa e! Dar legănarea despre care vorbești tu ne produce o plăcere nespusă. Ne place să fim vii și să ne legănăm între moarte și viață.

— Mie nu mi-a plăcut!

— Nu ți-a plăcut și acum ești mort pe malul unei mări interioare și viitorul tău putrezește o dată cu tine.

— Hai, Aaron, bați câmpii.

Aaron Juda Hartman bătea câmpii într-o cameră cu vedere la mare, o cameră cu dușumele galbene și proaspăt spălate.

Am pășit pe niște scînduri alb-galbene, ca un săpun și am întrebat:

— Cine-ți spală atît de frumos dușumelele, Aaron?

Dădu a lehamite din mîină și spuse:

— Hai, fetișo, întinde-te pe pat și desfă-ți picioarele slăbănoage și arse de soare, ca să văd ce s-a întîmplat între ele.

Am zîmbit către el cu buzele mele subțiri și de sub ele a apărut un zîmbet alb și crud.

— Arăți ca o lupoaică, Orjen, a spus și s-a așezat pe marginea laviței pe care mă întinsesem cu picioarele desfăcute și zîmbind spre peștii morți și uscați.

— Toți trebuie să murim, nu-i așa, Aaron?

— Da, așa-i, spuse el și-și frecă nasul cu degetul arătător.

— Și dacă trebuie să murim, de ce nu vrem să murim?

— Auzi, ești o puștoaică armeană, tocmai violată!

— Sînt mai mult, mult mai mult decît atît, Aaron. Pe malul mării am un prieten...

— Da, știu, spuse el. Fric!

Soarele apunea prin ferestrele lui Aaron Juda Hartman, un soare verzui și palid.

Spălam ca o proastă dușumelele unei corăbii eșuate și, pentru ca totul să fie perfect, am împins cîteva hoituri peste bord. Oasele lor descărnate le-am adunat grijulie cu un fărăș și o mătură și le-am aruncat într-un cufăr în care căpitanul își păstra, pe vremuri, cîteva vechituri: nasturi-bumbi de la uniforme fără de folos, batiste roase de molii, un pistol fără mîiner, un medalion cu portretul unei femei blonde, cîteva decorații coclite și un ceas de buzunar

de argint, care ticăia neconținut atunci cînd l-am ridicat spre ochii și urechea mea. Am așezat ceasul pe podele și mi-am golit fîrașul peste vechituri. Oasele și alte resturi din trupurile tovarășilor mei de călătorie s-au amestecat cu resturile altei vieți, cele ale căpitanului corăbiei.

Cele mai multe resturi erau ale tunarului-șef al corăbiei, un munte de om, din care numai o parte reușisem să arunc peste bord. Asta m-a dus cu gîndul la cele trei butoiașe cu praf de pușcă pe care le încărcasem la Yarmouth. Din păcate nu știam unde le depozitase cel care, de curînd, se amestecase cu ceilalți. Îmi doream, nu știu de ce, arme și muniții. Cred că eram pur și simplu înspăimîntată și proastă. *În cabina cea mare am găsit două puști de vînătoare și două pistoale, pe care le-am luat îndată; am mai luat praf de pușcă, un sac mic cu alică și două săbii ruginite. După multă căutare am găsit și cele trei butoiașe. În două din ele nu pătrunsese apa, așa că le-am luat. Am încărcat totul pe plută. Era momentul să mă gîndesc cum să ajung mai ușor la țarm. Nu aveam nici pînze, nici cîrme, nici vîsle. Cel mai mic vînt putea să răstoarne toată truda mea. Pistoalele luceau plăcut în lumina prin care mă vînturam. Găsisem și o bucată de plumb de vreo nouăzeci de pounds pe care m-am apucat să o tai în două.*

Pînă la urmă, profitînd de flux și de o briză călduță, am ajuns la țarm și am cărat tot ce adusesem pe plută la vreo treizeci de picioare de malul mării. Mi-am admirat fericită isprava, tolănită pe nisipul fierbinte. Eram complet goală, de fapt așa am fost aproape tot timpul, și apa sărată se usca pe mine în dîre albicioase. Cu vremea, soarele m-a colorat în dungi și oricine m-ar fi văzut ar fi crezut că port pe mine nu știu ce, un tricou alb-marou. Părul îmi cădea în ochi și îmi făcusem obiceiul de a sufla în sus pentru a-l ridica de pe ochii mei. Aveam cam tot ce-i trebuie unei muieri, mai puțin o sulă atîrnînd între picioarele unui bărbat. Nu mi-am bătut capul cu asta. Recunosc însă că mi-ar fi plăcut să-mi desfac picioarele și în pizda mea arsă de soare și sărată să

între un bărbat. Știam că asta nu se va întâmpla prea curînd sau poate niciodată, așa că m-am mîngîiat între picioare și i-am spus doamnei dintre picioarele mele ce-o așteaptă. Ea s-a năclăit un pic și a trebuit să intru în apă ca s-o potolesc. Mai era pînă la asfințit, apa clipoceă plăcut și călduț pe lîngă trupul meu. M-am hotărît brusc să mă întorc pe corabie și să-mi petrec noaptea acolo.

Acum sînt întinsă pe punte, la soare și pe lîngă mine se arcuieste Victor. Victor este un motan pe care l-am cumpărat în Brazilia plătindu-l cu greutatea lui în pulbere de aur. Trebuie să vă spun că nici o corabie nu pleacă la drum lung fără cîteva pisici la bord. În fiecare port mai important e un tîrg de pisici, unde fiecare neguțător își prezintă cum poate mai bine marfa. Înainte de îmbarcare m-am dus la tîrg. Victor, un motănel tărcat de vreo șase luni, stătea în colțul țarcului unde se foiau vreo opt pisici. Ca să ne convingă să cumpărăm ceva, patronul a dat drumul în țarc la doisprezece șobolani. Erau grași și simțiseră mirosul pisicilor. Primul care a ieșit la bătaie a fost un motan galben, de fapt un bătrîn motan galben și năpîrlit pe coaste. A sărit la gîtul unui șobolan, l-a întors pe spate și a pus o labă pe el. A fost cumpărat imediat. Circul a continuat în zbieretele bărbaților excitați. Țsta pe care îl numesc Victor a stat speriat în colțul lui și a privit. Cîntărea ceva mai puțin decît șobolanii pe care ar fi trebuit să-i vîneze și-i era, evident, frică. După aproape o oră în țarc mai erau trei șobolani și Victor ăsta despre care vă povestesc. Părea că nu știe ce vrem să facem cu el sau de ce este el acolo. Era praf și cald. Victor și-a lins parcă plictisit o labă, s-a uitat la noi și eu am zbierat ca o nebună: „Hai, Victor!” Și-a înălțat capul spre mine și a clipit de trei ori, așa cum fac pisicile cînd iubesc pe cineva. Toată lumea zbiera înfierbîntată și un căpitan burtos și-a scos pistolul de la brîu și a tras în aer. S-a făcut pentru cîteva momente liniște. Victor s-a îndreptat ușor șchiopătînd spre centrul arenei și după mers ai fi zis că se duce, chiar dacă plictisit, la moarte sigură. S-a oprit lîngă

un șobolan și a început să-și lingă laba stângă. Șobolanul era de aproape două ori mai mare decât el și a atacat primul. A fost imposibil să-mi dau seama cum, cu o labă încă în aer, Victor a sărit peste el, s-a răsucit și, după ce a poposit din nou pe pământ, a continuat să-și lingă laba privind. Șobolanul s-a întors și a văzut ce știa: un mic motan lingându-și laba: a atacat din nou. Exact când era sub burta lui încercând să-l muște de coaie, motanul a sărit din nou în aer, s-a răsucit iar și i-a căzut șobolanului în spate înfigându-și colții în gâtul lui. Victor avea aproape un pound și l-am cumpărat. Acum se arcuiește printre picioarele mele cu coada săltată ca un steag prin aer. L-am mîngîiat pe spinare și m-am hotărît să dorm din nou pe corabie. Am făcut curat în cabina mea și pe masă am întins o pînză de Damasc pe care o descoperisem într-un cufăr și de care uitasem. Mi-am pregătit cina, formată din brînză de Olanda, pastramă de capră și pesmeți. Am luat din cabina căpitanului o butelcă de vin portughez sau spaniol, nu știam precis de unde provine, o cupă de argint aurit și o carafă cu lichior de nuci verzi. Am băut și am mîncat și pe urmă, la lumina lumînărilor care luminau delicat cabina, mi-am preparat cafeaua la spirtieră. Mirosul ei, precum și al lichiorului de nuci mi-au umplut gura de salivă. La sfîrșit mi-am preparat o pipă și am fumat-o legănîndu-mă în hamac, cu Victor întins leneș între Țitele mele. Priveam tavanul fără să pot să mă gîndesc la ceva, suficientă mie, așa cum o scoică în cochilia ei rodește nepăsătoare o perlă într-un timp oprit în nesfîrșirea lui. Înainte să adorm m-am gîndit că *bucuriile neașteptate, ca și necazurile, la început totuna par.*

M-au trezit o lumină tulbure și o liniște nefirească. Am ieșit pe punte și Victor, după ce a căscat politicos, m-a urmat grăbit. Cerul era vînat, cu un tighel roșu la orizont și vîntul încetase de tot să bată. L-am pus pe Victor într-un lighean de porțelan și curînd înotam împingînd ligheanul în fața mea. Victor stătea sprijinit cu labele din față pe marginea ligheanului și privea calm Țarmul. Coada și-o ținea

dreaptă, ca un catarg al vasului de porțelan. Cu puțin timp înainte de a ajunge la țărm un fulger a despicat cerul în două. Făcusem primii pași pe plajă când tunetul m-a lovit în spate. În același moment a început să plouă.

¹ Sfirșitul capitolului al III-lea.

Capitolul V

*Încep să-mi scriu însemnările zilnice sau
„Jurnalul“. Diferite planuri pentru a-mi făuri unelte.
Încep construirea unei case. Descopăr grâne.
Cutremur și furtună.*

Am început să mă gândesc la *Fric* după ce am terminat *Sara*, destul de probabil la sfârșitul lui '85. Sergiu Stelian, pe atunci redactor-șef al revistei armenesti *Nor Ghiank*, m-a lămurit asupra călugărilor mekhitarieni. Mircea Ciobanu mi-a dăruit cronică lui Constantin Diichiti. *Fric*, numele personajului principal, l-am împrumutat de la un poet clasic armean care a trăit între anii 1230-1315. Orjen este numele uneia dintre mătușile mele armenice care m-au crescut. Trăiește și astăzi și are nouăzeci și șase de ani. În 1988, fiind în vizită la Timișoara, o prietenă, Adriana Babeți, mi-a dăruit o scrisoare în care apare numele Aaron Juda Hartman, rabin de rit spaniol. Cine are chef poate citi scrisoarea în *Anexa* acestui volum. În 1994 prima parte era terminată și transcrisă pe curat, așa că atunci când George Bălăiță m-a rugat să-i dau ceva de publicat în revista *Arc*, pe care o conducea, n-a fost nici o problemă să-i dau câteva pagini din *Fric*. Dorea însă și o prezentare și atunci l-am rugat pe Petru Creția, cu care eram prieten, să citească ce scrisesem. Petru a citit și mi-a trimis, scris de mână, următorul text:

Postfață

Fragmentul care se publică din romanul Fric nu este doar un fragment dintr-o carte, ci dintr-o lume. Ai zice că este o lume de vorbe, tichuite cum nu le-a mai tichuit nimeni. Dar este așa sau nu e numai așa. Martore stau toate cărțile lui Ștefan Agopian, deja multe, pentru cine își controlează atât de riguros scrisul și inspirația.

Cui nu le-a citit, degeaba i-am spune aici cât sînt de minunate și de sigure de pasul lor, rămînînd aceleași și înnoindu-se mereu, nu doar printr-un spor de meșteșug, ci și dintr-un prisos al închipuirii. Iar închipuirea, ce este ea oare decît adevăr himeric adăugat adevărului, care altminteri ar fi mărginit și sterp? Cum apare chiar și în motto-ul cărții: „Se poate spune orice despre un vis, dar nu că este minciună“. Mai mult: în romanul acesta apare ceva

nemaiîntâlnit în literele românești: o impregnare cu Eros a universului. Atît Erosul teluric, cît și cel ceresc (potrivit distincției din Banchetul lui Platon). Ceva asemănător se petrece în poezia lui Elytis, asemănare înlesnită și de așezarea cărții în lume grecească, un fel de lume grecească. Iar cititorul să nu se sfiască de ceea ce i-ar putea părea excesiv, poate chiar sordid. Antoniu și Cleopatra a lui Shakespeare prisosește de nerușinări, ca să nu mai vorbim de 1001 de nopți sau de scabrozitățile din joyceanul Ulise. În marele univers însuflețit de Eros încapă totul, de la tîrfe la stele, de la cele mai pămîntești emanații sau de la răsufierea mării pînă la recele albastru, gol de orice iubire, al ochilor lui Fric, care zace mort cu tălpile ciugulite de crabi și spălate de valuri. Dar să nu se teamă nimeni, nimfa Orjen o să-l învie, ea fiind un daimon al vieții eterne și, totodată, o făptură întîmplătoare. Dar nerisipită în întîmplări, și mai împărăteasă decît Maria Dragases, cea de neam împărătesc, care se satură singură de trupul ei. Și mai aproape de soare, care învolutează părul roșu și verde, chiar atunci cînd, duminică fiind, nimeni n-o să vină la mortul Fric și soarele se afundă alene în mare.

Cît despre personaje, sînt, și ele, adevărate ca visele, obscene ca multe dintre nălucirile lor, într-un fel îndepărtat angelice, ca fruntea rece și foarte îndepărtată a defunctului Fric, cel merit învierii prin Eros. Se scurg, personajele acestea fabuloase, așa cum „duminica se scurge pe sub tălpile lor, țesută din ore și pofte“.

Oricum, asemenea lucruri fiind zise, „Petrecerea poate începe!“

Dar ea nu trebuie să fie scatologică, ci originară și palingenetică, nu pitorească, ci cosmică. Să se simtă într-un fel, potrivit meșteșugului acestui mare prozator, cum se naște Afrodita din spumele mării, cum din oceane dense și toride se naște Erosul de cristal și de umbră, cum geme pămîntul de dragoste pînă în miezul lui, unde rocile fierb, cum, pe cer, între Fecioară și Leu, trec fluxuri de nebună iubire și

cum, din atotputernicia morții cresc fecunde și înmiresmate păduri. Și cum, prin oceanul de care se vorbește în carte, se văd mai mult decât cărnuri mistuite de pofte, se văd chiar îngerii căzuți împreunându-se cu muritoare, atunci, și acum, și mereu.

Petru Creția
(16 mai 1994)

Împreună cu prezentarea, Petru Creția mi-a trimis
și următorul bilet:

Sa ști, Ștefane, geograf al imaginărilor
și păstor de capre indecente, că am scris
cu dragoste și cu rădăcinile. Cartea e greu
de ~~scris~~ ^{dus la liman}, dar stai în puterile tale să faci.
E bine să mai citești rușii lui. Sau,
de obicei cum ești, să nu le citești.
Dacă să scrii. Ți sînt alături.
16 mai 1934 Petru

În ceea ce privește „dusul la liman“, Petru avea în
mare măsură dreptate.

Anexa 1. Harta Moreei

Anexa 2. Scrisoarea în care apare numele Aaron
Juda Hartman

75

Onn.
Comunitatea Israelita de rit spaniol

Timisoara

Cu referire la H. Attias din Bucuresti
cu onoare va ofer serviciile mele ca rabin, sohet,
moel, karan, totodata si pentru invatamant
in limba ebraica moderna si religia in limba
romana.

Primadata am fost rabin 2 ani la Pieul mare in
tară si dupa aceea am fost chemat la comunitate
de rit spaniola la Barcelona (Spania) unde
am fost opt ani. Motiul plecarii era războiul
actual in Spania.

Posed Diplomă de doue rabinat din ardcor,
cum si dipl. dela prim rabinatul din Paris si
Tribunal rabinic (spaniol) in Tripoli (Africa);
si ca moel 2 certificate medicale.

Sunt in vârstă de 39 ani casatorit, familia
cu trei copii in vârstă de 12-10-si 6 ani,
sunt cetateau roman, posed următoare
limbi; romana, spaniola, hebraica,
germana, maghiara si franceza.

În așteptarea răspunsului al D-tăi
favorabilă vă rog primiți asigurarea deosebit
mele stimei și considerațiuni

Aaron Juda ^{rabin} Hartman

L. Hartman

Str Florilor 17

București

Niște povestiri

Prefață: Am scris aceste povestiri erotice din două motive: ca să câștig niște bani și să scap de *Fric*. Ceva bani am câștigat, și tot scriind la ele m-am depărtat suficient de *Fric* pentru a putea să mă gândesc la o nouă carte. O povestire, *Noapte de februarie*, pe care am publicat-o în 1993 în *România literară*, chiar dacă nu mi-a adus bani, mi-a adus o oarecare notorietate. Cititorii *României literare*, cei mai pudibonzi dintre ei, au protestat (în scris și la telefon) împotriva limbajului folosit de autor. Bieții de ei nu știau ce-i așteaptă nu peste multă vreme. Din cauza protestelor, dl Nicolae Manolescu, directorul revistei, s-a simțit dator să scrie un editorial intitulat *Literatură și sex*, din care copiez câteva fragmente:

„Între prozele pe care le-am primit și tipărit (*prietena mea Adriana Bittel, redactor la R.I., mă sunase și mă rugase să scriu un text pe tema dată: intoxicație, n.m.*) a fost și una a dlui Ștefan Agopian, intitulată *Noapte de februarie*, cu caracter erotic, care a provocat nedumerirea sau chiar indignarea unora dintre cititorii noștri. Am primit telefoane revoltate în care eram certați că am «coborât» nivelul *României literare* sau că am devenit și noi «vulgari», ca atîția alții, după decembrie 1989.

(*sar peste unele laude pe care dl Manolescu mi le aduce, pentru a continua să citez:*)

În fine, mi se pare necesar să spun câteva fraze despre literatura erotică sau «decoltată»“ (*România literară*, nr. 8, 4-10 martie 1993).

Dl Manolescu explică apoi ce e cu literatura erotică și cum „Timp de patru decenii, pudoarea oficială a regimului comunist le-a exclus (*textele erotice, n.m.*) din principiu, aruncîndu-le în zona pornografiei“.

„Celebritatea“ mi-a venit însă din altă parte. Revista *Prostituția*, nr. 47 (costa numai 40 de lei numărul) mi-a reprodus (fără permisiunea mea, evident) textul publicat în *R.I.* Tirajul foi (care nu are pe ea data apariției, dar destul de probabil că asta

se întâmpla prin aprilie '93) patronate de Dan Silviu Boierescu era de câteva sute de mii de exemplare, așa că nevastă-mea a început să primească telefoane de la prietene și de la babele din familie. Era întrebată dacă nu cumva am înnebunit. Vedeți ce simplu e să ajungi celebru? Din păcate, bogata foaie numită *Prostituția* nu mi-a plătit nici un ban pe povestire. Asta e! Bine măcar că începea lumea să afle de mine.

(autorul)

Noapte de februarie

Mă numesc Zoe și practic o meserie veche de când lumea, prostituția. Din păcate nu am un trup pipăibil fiindcă am fost născută din capul unui poet. El se numește, o știu de mult, Macedonski. Asta n-ar fi nimic, dar acum aflu că de trupul meu se interesează și autorul acestei povestiri: îl voi ajuta! Mă numesc Zoe, sînt brunetă și întîi și întîi am descoperit lumea cu ajutorul sexului. Nu-i cunosc pe părinții mei, dar, oricum, cei care m-au adus în viață sînt, atunci, Macedonski și, acum, Agopian. Ei vor hotărî între ei cine e mama și cine e tatăl. Cu Macedonski m-am culcat în poezia *Noapte de februarie*: „Și intrară în odaie cîțiva tineri derbedei“. În fine!, asta a fost, și din împlinirea asta, vorba lui, „se va naște viitorul și posteritatea dreaptă“. Cum ziarele sînt pline de incesturi, bănuiesc că el e tatăl meu. Cu Agopian nu am încă o relație intimă, dar el deja îmi cunoaște trupul și știe că în orice oră din zi sau noapte voi fi a lui. Știe cît de dulci și aplecate îmi sînt țîțele și cît de curată sînt cu ajutorul unui lighean de *porcelaine*, pe dinăuntru. Povestea cu Macedonski a început tîmpit, fiindcă în februarie ne apucă pe toate o poftă nebună de amor. Tot ce pot spune fără să mă abat prea tare de la subiect, spun prin cuvintele lui: „Viscolea cumplit afară, și era o noapte sumbră“. Adevărul e că viscolea și madama noastră, „o femeie mai bătrînă“, ne mîngîia pe țîțe și pe șolduri și ne dădea de băut șampanie, consolîndu-ne în lipsa unui adevărat bărbat. Ne frecam între craci cu un singur deget, iar cele mai nebune dintre noi se încălecaseră deja pe „scaune și canapele avînd droturi sfărîmate“. Nu vreau să mă amestec în viața nimănui și nici nu am pretenție de istoric literar, dar știu că Fred Vasilescu i-a spus doamnei T. (sau poate Te) că a călărit-o pe droturile divanului lui. O măgărie! În fine, nu sînt ceea ce se cheamă un om cult, chiar dacă am ieșit din capul unui poet, iar astăzi un prozator îmi oferă șansa să mă exprim:

Întîi și întîi îl anunț pe dragul meu autor că aveam, am, un pîntece ușor bombat, floci deși și negri, pe care dacă-i mîngîi ți se par o perie, și o pizdă ca o catedrală. Despre țițe am vorbit deja. Atunci cînd cineva citește poezia din care m-am născut, toți mușchii din pîntecele meu se relaxează pentru ca cel ce mă lecturează să poată intra în mine, însă oricît vă străduiți sau vă veți strădui, bolta din mine este *De neatins, de neatins*. Dumnezeu și Poetul le-au dăruit femeilor un loc murdar, dar imens.

După ce m-a inventat, poetul și-a închipuit că sînt un „cadavru viu“. Eram atît de cadavru încît l-am lăsat să intre în mine fără să țin cont de măgăria pe care o va scrie: „Lista celor care intră, lista celor care ies...“. Adevărul e că îmi plăcea gîdilătura produsă de puța lui lungă, subțire și moale. Era ca și cum un limbric intră și iese din mine. În copilărie probabil că am avut limbrici.

Dragă Agopian, este evident din nou o noapte de februarie și vai, toți masculii „mirosind a băutură“, dar mai ales dumneata, aveți nevoie de mine. Datorită poeziei pe care o tot citești și o recitești știi că sînt o Zoe Universală. Iubesc copiii și chiar dacă nu-i pot face visez la ei. Știu deja că sînt o femeie făcută din cuvinte, dar asta nu mă împiedică să mă masturbez gîndindu-mă la poetul care m-a inventat, la puța lui lungă și mișunătoare prin mine, prin gîndurile mele și mai știu că oricît o să faci pe grozavul, pînă la urmă vei coborî și tu în pîntecele mele. În așteptarea ta, plictisită și intoxicată de intelectualii de care nu mai pot să scap, mă culc cu „un băcan cu ceafa groasă...“

a ta, veșnic somnambulă, Zoe

(1993)

Sîc, sîc, biscuit!

Introducere (1)

Aveam un Lincoln negru și începuseră ploile. Asta era, ca să fii mai precisă, prin martie. O duceam bine, ce să zic?! Caviar, în fine, caviarul a fost o singură dată. Cînd a vărsat Meryll Streep. De fapt, în burta ei mai erau o mulțime de chestii gustoase: carote prăjite în unt, puțină spermă, cîteva boabe de mazăre și porumb, restul era digerat. Sînt fată și fecioară, adică vreau să spun că sînt destul de delicată ca să nu mănînc orice, așa că am ales icrele, puțină cafea și, trebuie să recunosc, am lins și o porție de whisky (am scris fără h, ca să vă atrag atenția că nu m-am omorît cu cartea). Whisky-ul era cald și mi-a venit și mie să vărs. De fapt, am vărsat puțin din cauză că mă pilisem. E drept că erau și icrele cam grețoase, mîncate fără șampanie și decolteul adecvat.

Cum vă spuneam, ploua de vreo două zile în Washington D.C. Vărsasem pe unul dintre cauciucurile mașinii și așteptam șoferul. Ploaia era destul de monotonă și cred că am adormit. Așa-mi trebuie! Cînd m-am trezit, Lincolnul se cărase și eu stăteam ca proasta în ploaie. M-am arcuit puțin ca să mă dezmořesc, apoi am făcut semn unui taxi.

Capitolul patru

Rezumatul primelor trei capitole: Dick, un detectiv cam bețiv și afemeiat, este angajat de un bătrîn miliardar să-i omoare nevasta. În loc s-o omoare, Dick se încurcă cu ea și plănuiesc să-l omoare pe bătrîn pentru a pune mîna pe moștenire. Numai că tipa dispăre în mod misterios, bătrînul cel bogat este găsit mort și poliția vrea să-i pună lui Dick toată afacerea în cîrcă. Pentru a se da o vreme la fund, eroul nostru agață o curvă pe Strada 42 și se mută la ea:

„Pe tavă sînt sandviciuri cu șuncă, salată și maioneză, cafea și o bere nedesfăcută și aburită.

— Stai singură aici? întreb și răsucesc capacul de tablă al sticlei cu bere.

— Da, spune și-mi surîde cu gura pînă la urechi.

Bem și pe urmă îmi aprind o țigară.

— Nu mănînci? mă întreabă ridicîndu-și un sandvici în dreptul nasului.

Joyce are țîțele ca două pere, numai că sînt colorate altfel și au sfîrcurile întoarse înăuntru. În timp ce mănîncă, puțină maioneză îi pică pe piept. Șterge maioneza cu degetul arătător pe care apoi îl linge. O mîngîi pe un sîn și sfîrcul își face apariția prompt și roz și întrebător ca un corn de melc“.

Introducere (2)

De fapt, am mințit! N-am un an și nu mai sînt virgină de multă vreme, de cînd un porc tărcat mi-a tras-o. În realitate, am patru ani, sînt neagră toată, cu puțin alb între craci. Sînt grăsuță, dar ageră și pot să scot încă ochii unui dobitoc de mascul. Am fugit de acasă după ce am născut prima oară și de atunci sînt o vagaboandă înțeleaptă: mi-am luat numele antic și egiptean de Myu. Asta cînd discut cu proștii. Altfel mă recomand Bast, nume sub care erauenerate, pe vremuri, în Egiptul de Jos, mai ales în orașul Bubastis, surorile mele. Chestia cu introducerea a fost numai ca să vă bag un pic în subiect! Mă îmbătasem cu ce v-am zis și am adormit. În timp ce dormeam l-am visat pe Dick, un detectiv cam ticălos. Am publicat trei romane despre el și acum îl scriu pe al patrulea. Stilul e, ca să nu muriți proști, *pulp*, că asta se vinde acum. Înainte să rîgîi, vă anunț că am două milioane în cont, cincizeci de mii de cereri în căsătorie și că rîgîitul s-a transformat într-o nouă vărsătură. Așa-mi trebuie! N-o să mai mănînc niciodată ce varsă actrițele, oricît de atrăgătoare le-o fi fost cina.

Ploua mărunț, cum vă spuneam, și porcu' ăla de taximetrist n-a vrut să oprească. Așa că am făcut un salt în timp și am poposit pe biroul lui Ulrich. De fapt, îl cheamă Ulrich von Wilamowitz-Moellendorf și e specialist în Platon. E singurul care consideră că *Scrisoarea a 7-a* e autentică. S-a uitat la mine în timp ce-mi spălam labele și mi-a comunicat că a ajuns la concluzia că scrisoarea cu pricina a fost scrisă puțin

timp după moartea lui Dion din Syracuza, apoi ne-am delectat cu pasajul: „Spre cinstea Filozofiei, este de datoria mea să afirm că numai cu ajutorul ei pot fi stabilite drepturile politice și civice; neamurile omenești...”.

Vorbeam grecește și menajera ne-a adus un ibric cu cafea și lichior de nuci verzi. Am refuzat lichiorul, dar am lipăit două cești cu cafea. Cum spuneam: „...neamurile omenești nu vor fi scutite de calamități mai înainte ca adevărații filozofi, în toată puterea cuvîntului, să preia puterea în stat, sau ca tagma conducătorilor de stat, printr-o minune divină, să devină adepți ai Filozofiei”.

M-a întrebat în ce Timp locuiesc și unde. A cam strîmbat din nas cînd i-am spus ce și cum și a mormăit ceva împotriva americanilor. Nu i-am spus ce scriu, ca să nu-l enervez și mai tare. Pe urmă am mîncat o budincă cu vișine și i-am dat cîteva informații în plus despre Platon. În definitiv, fusesem timp de doi ani eleva lui. Nu știa asta, dar cred că bănuia ceva. I-am cerut totuși din lichiorul de nuci, fiindcă ne enervasem amîndoi cînd ne-am adus aminte că Platon îl lăudase pe Dion pentru că: „înțelegea să pună mare preț pe virtute și să renunțe la desfătare și la viața de belșug”. Noi nu doream asta, adică eu n-o doream deloc. El, fiind bătrîn, s-a cîcîit un pic, dar pînă la urmă a fost de acord cu mine. Ca să se scuze măcar în ochii lui, mi-a spus că atunci cînd faci pipi pe tine Platon începe să te enerveze. Muiere fiind, am căzut de acord și m-am mutat iar sub Lincoln. În fine, nu era chiar un Lincoln, dar ce mai contează...

Capitolul patru (continuare)

Din păcate, Joyce n-a terminat încă cu sula lui Dick: „Trag din țigară și o las să-și vadă de treabă. Se agită din ce în ce mai excitată. O împing ușor pe spate și mă înfig în ea. În timp ce mă mișc lent, ea rămîne nemișcată, folosindu-și numai mușchii vaginali care mă absorb încet, încet în pîntecul negru”.

Introducere (3)

Atunci cînd o pisică face autostopul în State, nici un american nu se miră.

Capitolul patru (continuare)

„Cînd mă trezesc e 12 și 10 și Joyce doarme sforăind ușor lîngă mine. Mă duc la fereastră și privesc: cerul e jos și murdar și din el picură. Îmi adun hainele și le tîrăsc după mine în baie. Găsesc un prosop curat într-un dulăpior și, în timp ce mă bag sub duș, rînjesc spre oglinda din fața mea.

Sînt spălat și îmbrăcat și o privesc pe negresa mea care doarme cu mîinile vîrîte între picioarele subțiri, de fată tînă. Îi las încă o sută de dolari pe măsuta cu sandviciuri năclăite și, auzind foșnetul banilor, se foiește și-mi surîde vag. Ies prin bucătărie în curtea din spate și doi curcani își ridică ochii mărgelați spre mine, apoi încep să se enerveze că le încalc teritoriul. Sar un gărduleț în curtea vecină în timp ce mă rog la Dumnezeu să nu fie vreun cîine. Peste cinci secunde sînt pe stradă și, în afară că am pantofii murdari de noroi, par un bandit oarecare într-un cartier «pașnic». Încerc să ajung la o stradă principală și, bineînțeles, mă rătăcesc. După aproape o jumătate de oră nimeresc pe un bulevard și caut o stație de metrou. După ce o găsesc mai durează o oră pînă ajung la Grand Central.

Afară plouă în continuare și printre blocuri cerul atîrnă ca o cîrpă umedă și gri-verzuie. E sfîrșitul *lunch-time*-ului și mă înghesui printre tipii și tipele puțind a ceapă și bere slabă.

Mă proptesc pe un scaun sub umbrela unui lustragiu, și în timp ce se ocupă de pantoful din piciorul stîng, întreb:

— Unde crezi c-aș putea da de Hermes?

Puștiul ridică privirea albă spre mine și zice:

— Cine-i ăsta, omule?

Bag mîna în buzunar, aleg din teanc o hîrtie de zece dolari și i-o întind. O ia, o cercetează pe ambele fețe și o așază tacticos sub o perie:

— Io cred, zice, că asta avea și-o soră...

Scot banii, o extrag pe soră-sa și rămân cu ea în mână. Când termină și pantoful drept, scuipe pe el ca să-i dea ultimul lustru, ia hîrtia din mîna mea și o bagă peste cealaltă:

— După cinci, dai de el la *Strand*, și-mi face cu ochiul.“

Introducere (4)

Hai s-o luăm pe îndelete! *Strand* este un anticariat pe Broadway la intersecția cu Strada 13. În anticariat e cald și, ca de obicei, vreo zece inși răsfoiesc ceva. Eu am pus laba pe un Poe în franțuzește, ediția princeps, tradusă de Baudelaire: *Les aventures d'Arthur Gordon Pym*, din 1858. Sînt destul de excitată, fiindcă chestia te bagă direct în Huysmans: „...o masă pe care se află o singură carte, legată în piele de focă, *Aventurile lui Arthur Gordon Pym*, trasă special pentru el, pe hîrtie vărgată, extra-fină, tăiată foaie cu foaie, care avea în filigran un pescăruș“.

Vine Weissmann, un evreu gras, veșnic transpirat, și zice:

— Văd c-ai nimerit-o!

Weissmann e prieten cu mine de la Auschwitz. Atunci am discutat prima oară despre Tzara. Weissmann căra cadavrele prietenilor lui și eu îl lingeam pe picioare fiindcă nu se mai spălase pe ele de doi ani. Pe chestia asta cu *dada* chiar poți să te împrietenești cu cineva.

— Ești un căcat? am mîrîit și el a surîs.

— Hai, Myu, nu mai face pe nebuna, știi că trăim într-un vis!

— O.K., am zis, așa o fi la voi, la oameni!

— Hai să-ți dau o cafea! Poți să iei și cartea!

Weissmann Andrei e patronul anticariatului *Strand*, anticariat aflat, cum vă spuneam, la intersecția lui Broadway cu Strada 13.

Capitolul patru (continuare)

„Îi mai dau cinci dolari pentru treaba cu pantofii și o iau agale prin ploaie către Muzeul de Artă Modernă. Îmi las pardesiul și geanta la garderobă,

privesc la ăia care stau la coadă ca să-l vadă pe Picasso din perioada cubistă și, în timp ce mă gândesc la perioada cubistă a lui Picasso și la țîțele Fernandei, o iau spre restaurantul muzeului. Îmi comand o friptură și o sticlă de vin rosé. În timp ce îmi rumeg friptura, mă gândesc la ce am de făcut și îi privesc pe cei din jurul meu. Plătesc și-l rog pe chelner să-mi dea cîteva fise. Din holul muzeului îl sun pe Berenstein. N-are nici o legătură cu afacerea la care lucrez, dar i-am promis să-l împușc pe unu' Ardeleanu de la agenția TAROM. El mi-a promis pentru treaba asta 30.000 de dolari. Berenstein e un evreu din România care face pe avocatul în Queens. Îi zic ce aveam de zis, zice și el ce avea de zis, închid, ies pe stradă, opresc un taxi și-i zic șoferului să mă ducă pe Second Avenue, colț cu Strada 38.“

Introducere (5) Reflexul evreiesc:

Cafeaua lui Andrei Weissmann e o zeamă lungă, vag cafenie, într-o cană de tinichea. Lipăi din ea și zic:

— O să crăpăm aici!

Apoi scot de sub pat o bucată de salam, brînză, pîine și o sticlă în care nu știu ce e.

E snaps! Ne îmbătăm și cînd se dă deșteptarea dormim sătui și el mă mîngîie, sub lumina unui bec chior, pe țîțe. Mormăie în somn:

— Cred că am murit și tu mă visezi într-un anticariat din New York.

Introducere (6)

Cum vă spuneam, la Washington D.C. ploua și mă îmbătasem. Am ieșit de sub mașina care mă acoperise pînă atunci și am făcut tot felul de semne ca să oprească vreun prost. În introducerea asta nu se va întîmpla mai mult decît v-am zis.

Ultima introducere (7)

Cînd faci autostopul de la Washington D.C. la N.Y. și nu oprește nimeni, îți continui romanul:

Capitolul patru (continuare):

(1997)

Kenya, mon amour

Nancy avea douăzeci și opt de ani când am dat peste ea. Era un pic evreică franțuzoaică, ceea ce îi oferea un plus de șarm. Asta când n-avea guturai și când nu scria la romanul pe care îl începuse cu doi ani înainte s-o cunosc. Adevărul e că avea tot timpul guturai, aproape tot timpul, și când nu se ducea la cinema scria la un roman. Romanul se chema *Hotelul cu doamne între două vârste* și cred că scrie și acum la el. Era într-un fel măritată, spun „într-un fel“ fiindcă nu l-am văzut pe bărbatu-său decît de vreo două ori. O dată la cinematograful când, imediat după ce s-a stins lumina, a început s-o sărute și au ținut-o așa pînă lumina s-a aprins din nou. Se îndrăgostise deja de mine, dar cum nu știa că sînt în sală nu avea nici un motiv să nu se pupe cu tipu'. A doua oară i-am întîlnit în parcul de pe malul vestic al râului și cu toate că se țineau de mîna mi s-a părut că se ceartă. După ce și-a suflat zgomotos nasul într-o batistă de hîrtie, Nancy s-a uitat lung în ochii mei, avea niște ochi galbeni cu cîteva dungulițe verzi, în fine, și mi l-a prezentat pe tip ca fiind bărbatul ei. Nu mă culcasem cu ea și nici nu știam că asta o să se întîmple foarte curînd, așa că am bîlmăjit ceva în engleza aproximativă cu care încercam să mă fac înțeleș, tipul mi-a zîmbit cu dinții lui americani orbitor de albi, după care ne-am despărțit. După ce făcusem cîteva pași în direcția opusă lor, Nancy m-a ajuns din urmă și după ce m-a privit iar lung în ochi, avea ochii injectați din cauza guturaiului, mi-a spus că-i pare rău că e măritată sau cel puțin așa am înțeleș eu. Rîul era în stînga noastră și un crap de vreo șase kile se întinsese leneș pe iarbă ca să se încălzească în lumina amurgului. Nancy a zis: „Uite un *carp!*“ și s-a dus să-l mîngîie pe burtă. Adevărul e că nici un locuitor al statului Iowa n-ar scăpa în ruptul capului ocazia să mîngîie un crap pe burtă când acesta a ieșit să se prăjească la soare. M-a strigat să vin să-l mîngîi și eu, iar crapul a zis și el că da, să-l mîngîi. L-am mîngîiat și, pe burta lui albicioasă, ne-

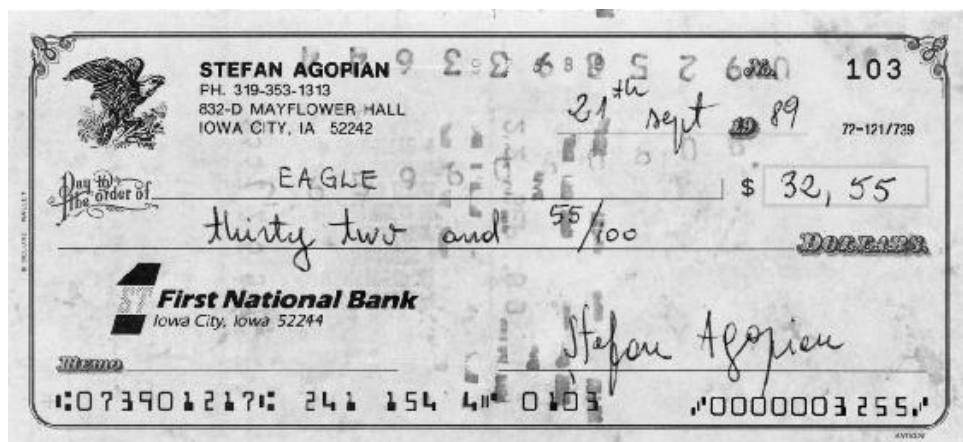
am atins degetele. Habar n-am dacă din cauza asta sau poate fiindcă ea se îndrăgostise deja de mine în ziua când mi-a arătat chiloții și mi-a explicat cum se cheamă obiectul care îi acoperea sexul, oricum o cauză trebuie să fi fost că ne-am sărutat. La ora aceea parcul imens era pustiu, așa că nimeni nu m-a împiedicat nu numai să o sărut, dar s-o întind pe iarbă și, în timp ce ea îmi băga limba în gură, eu să-i bag mîna în chiloți și să-i simt fofoloanca umedă, în fine, atît de umedă încît am intrat brusc în erecție.

Îmi turnasem o jumătate de pahar de vodcă, îmi aprinsesem un Marlboro scurt și după prima înghițitură zdravănă m-am gândit că n-ar fi rău să mi se întâmple toate astea. Eram de o lună cu o bursă la Universitatea din Iowa și Nancy era profesoara mea de engleză. Avea într-adevăr douăzeci și opt de ani și scria un roman cu titlul *Pensiunea cu doamne tinere*, pensiune uitată de Dumnezeu undeva în sudul statului Mississippi. Avea din când în când guturai și îi plăcea să meargă la film. Fiind un pic evreică franțuzoică, era destul de snoabă ca să nu meargă decît la cinemateca Universității unde rulau numai filme pe care oamenii obișnuiți le-ar fi considerat niște tîmpenii ale fraților Cohen. În timp ce dădeam pe gît a doua dușcă și priveam cum scrumul țigării se făcuse de un centimetru și nu se hotăra să cadă, mă gîndeam la țigările Carpați pe care le lăsasem în țară și căroră nu le duceam dorul. Neducîndu-le deloc dorul, pînă la urmă a sunat telefonul. Aveam un telefon pe perete, cum vezi în toate filmele și a trebuit să mă scol ca să răspund. Era Li, o chinezoaică din Hong Kong venită la studii în State. Voia să știe dacă o s-o duc la pescuit așa cum îi promisesem. Nu e mare lucru să duci o chinezoaică din Hong Kong la pescuit, mai ales dacă arată ca o femelă de urangutan. Nu am nimic cu chinezii și bănuiesc că nici ei n-au nimic cu mine, dar Lili (așa îi spuneam fiindcă îmi era imposibil să-i pronunț numele mic) era departe rău de femeia visurilor mele. N-aveam nimic cu ea, așa că am fost de acord s-o duc la pescuit. Înainte de pescuit am invitat-o la mine în cameră să bem ceva. Și-a făcut apariția după vreo cinci minute și părea proaspăt spălată și destul de gătită. Dacă n-ar fi fost atît de urîță, cred că m-aș fi culcat cu ea, dar, după cum v-am spus, era mai mult decît urîță, așa că am împins spre ea paharul cu vodcă. A bombănit ceva că e prea multă, dar pe urmă am ciocnit și ea a zis „Cam bei!“, adică noroc pe chinezește și l-a băut pînă la fund. I-am turnat din nou, am adus gheață din frigider și i-am băgat trei

cuburi în pahar. Cu paharul în mână, s-a întins pe pat și mi-a cerut o țigară. I-am aprins o țigară și i-am dat-o. A băut, a fumat și mi-a povestit că în 1997, adică peste opt ani, Hong Kong-ul va ajunge sub comuniști. Cum eu mă născusem sub comuniști, am consolatat-o într-o doară și mi-am văzut de băut și de fumat. După ce a băut și al doilea pahar, Lili a început să plîngă. Plîngea așa cum plîng chinezoaicele educate sau cum credeam eu c-o fac, fără nici un rictus pe față, numai lacrimile scurgîndu-i-se ca niște bobite ușor luminoase (din cauza soarelui care intra pe fereastră) pe obraji. Pînă la urmă nu mi-a rămas decît să mă scol din scaunul pe care stăteam și să mă duc lîngă ea s-o consolez. Nu știu cît timp a durat să parcurg cei aproape trei metri care mă despărteau de ea, dar cînd am ajuns și am sărutat-o pe obrazul dinspre mine lacrimile ei se transformaseră în mici bobite de gheață. Nu am acordat nici o atenție acestei întîmplări fiindcă, în definitiv, habar n-aveam care este metabolismul unei chinezoaice educate care plînge din cauză că țara ei va deveni comunistă. Știam că nu voi fi niciodată în stare să mă culc cu ea, dar oricît de bine aș fi știut-o mi-am strecurat mîna stîngă între pulpele ei dolofane și am constatat că sînt foarte fierbinți. Nu m-am mirat cine știe ce deoarece, după cum vă spuneam, nu mă pricep deloc la chinezoaice, oricum ar fi ele...

*

Nu știu cum o fi în alte părți, dar în statul Iowa pescuitul e o bagatelă. Întîi și întîi trebuie să faci rost de o chinezoaică. Dacă ai chinezoaică (și eu aveam), mai trebuie să ai un cont în bancă. Aveam și cont. Căutînd printre hîrțiile vechi de acum zece ani, am găsit cecul cu care, printre altele, am cumpărat pe 21 sept. 1989 și o pungă cu mălai (*corn-flour*):

Lîngă cec era ciorna unei scrisori pe care i-o trimiseseam lui Dumitru Radu Popescu pe 8 sept. 1989:

Iubite domnule președinte,

După cum știți, sînt în America pentru o vizită la sora mea. Aici, însă, spre surprinderea mea, mă aștepta o invitație la Iowa, IWP (International Writing Program), program la care au participat mulți colegi. Am acceptat invitația și acum în loc să fiu la NY sînt la Iowa. Din păcate nu eram pregătit pentru așa ceva și mulți din cei de aici, scriitori din aproximativ 18 țări, nu știu mare lucru despre România.

Încheiam cu formula consacrată: *Cu cele mai bune gânduri.* Scrisoarea e un fals de la cap la coadă. Bursa mi-o dăduse chiar DRP în 1985, dar timp de patru ani nu promisem viză. În '89, exasperat, m-am hotărît, la sugestia aceluiași DRP, să cer o viză pentru a-mi vizita sora. Cu pilele lui la Securitate promisem, în fine, aprobarea. Scrisoarea o scrisesem la cererea lui, pentru a fi acoperit în caz că era luat la întrebări în legătură cu mine.

Chiar dacă e greu de făcut vreo legătură între o chinezoaică, o pungă de mălai și pescuit, vă asigur că legătura există. Ca să pescuiești ai nevoie de mămăligă și chinezoaicele pregătesc exact mămăliga care le place crapilor. Când Cynthia Bishara, Fredrick Woodard (director interimar al programului), Darwu Chen, Tomislav Longinovic, Mary Nazareth, Geoff

Pope, în fine, cei care ne coordonau programul, au aflat că vreau să pescuiesc cu mămăligă, au râs și mi-au spus că nici un pește american n-o să pună vreodată botul pe așa ceva. Evident, nu știau că într-o zi voi avea o chinezoaică în patul meu și că voi sta cu mîna dreaptă între pulpele ei fierbinți. Și că ea știe să facă mămăligă.

Singurul mod de a convinge o chinezoaică din Hong Kong, care stă întinsă pe spate în patul tău, să facă o mămăligă este să ai palma între picioarele ei și, chiar dacă pare indiferentă ca o călugăriță (ne gîndim la insectă, *of course!*), trebuie să ridici mîna mai sus și, cu degetul arătător, să tragi puțin de elasticul chiloților ei nou-nouți, apoi cu același deget, după ce ai tras destul, să încerci să-i atingi lîndicul. Eram hotărît să pescuiesc și degetul meu arătător zgîrma delicat sub chiloții ei, pe pubis.

*

Nu aveam nici un motiv să cred că Nancy, profesoara mea de engleză un pic evreică, nu va ajunge scriitoare. Studia, totuși, la o Universitate care, printre altele, își propusese să facă și scriitori. În definitiv, John Irving studiase tot acolo, a învățat ce e aia un scriitor și a scris *The World According to Garp*, un roman care s-a vîndut în trei milioane de exemplare. Nu știu dacă Nancy, atunci cînd mi-a arătat chiloții și, evident, picioarele proaspăt epilate și subțiri ca niște bețe de chibrit, era convinsă că romanul ei *Doamne uitate într-o pensiune* va fi vreodată terminat. Chestia e că eu i-am văzut chiloții și picioarele parcă întocmai descrise de Andersen în povestirea *Fetița cu chibrituri* și brusc mi-am dat seama că ea nu numai că o să termine romanul, dar că va fi un roman foarte bun. Cîneva cu picioare atît de subțiri și cu o fofoloancă cît casa în chiloți nu putea să scrie prost. Eram singuri în clasă, Devanur Mahadev și P. Bayapa Raddy, primul prozator și cultivator de *coconuts*, iar celălalt critic literar la Sri Krishnadevaraca University din Anantpur, lipseau. Iar pe Katarzyna Borun-Jagodzinska, poetă din Polonia, nici dracu n-o mai vedea de cînd trei băieți

polonezi ca și ea i se aciuiseră în cameră. Cum vă spuneam, eram singuri, amîndoi eram scriitori și ea mi-a arătat chiloții subțiri de bumbac și sub ei eu am văzut ceea ce ea chiar își dorea să văd: pizda. Oricît de scriitori eram noi, și indiferent cît scrisese ea la romanul *Domnișoare bătrîne într-o pensiune*, nu m-am putut abține să mă duc lîngă ea. A fost o tîmpenie, fiindcă fiind foarte aproape nu-i vedeam decît boticul și nasul roșu din cauza guturaiului. Își ținea încă poalele în cap cînd am sărutat-o. Și-a strecurat neîndemînică limba în gura mea și și-a lăsat poalele jos. După cîteva secunde s-a desprins de mine și a strănutat. Mîna mea stîngă era pe ȳta ei dreaptă și ȳta, ușor fleșcăită, tocmai se trezise la viață. Mîna dreaptă încremenise pe buca ei de adolescentă și, instinctiv, am tras-o spre mine. Fusta largă, ca a unei țigănci, m-a atins, dar sub ea nu mai simțeam nimic.

Adevărul este că eu stăteam pe un scaun, cu un pupitru în față, o cafea leșinată pe pupitru, o țigară și trei extraverale în burtă (le cărasem de acasă), iar ea îmi arăta chiloții și picioarele subțiri și proaspăt epilate. Sub chiloți era, evident, ceea ce știam amîndoi că e. Numai că *evident* nu înseamnă nimic.

*

Stăteam într-un bloc de nouă etaje, la etajul șapte. În bloc mai locuiau vreo cîteva sute de studenți. Toți se spălau pe cap în fiecare dimineață și umblau numai în ciorapi atunci cînd nu plecau undeva. Ajunsesem să mă spăl și eu pe cap în fiecare zi și să umblu în ciorapi cînd nu plecam de acasă. Locuiam într-o garsonieră și aveam în comun bucătăria și baia cu un coleg din Kenya, Francis Imbuga. Bărbații din Kenya ori aleargă, ori beau bere. Francis era dintre aceștia din urmă. Și pe deasupra mai era și dramaturg, și nu unul oarecare, ci cel mai mare dramaturg din Kenya. Cînd l-am cunoscut, scria furios la ultima piesă, care cred că se chema *Mau-Mau și băiețașul cu picioarele goale*. *Mau-Mau* era mișcarea de rezistență din Kenya, cea care dusesese la independența țării în 1964. Băiețașul cu picioarele

goale era un micuț ciocolatiu, care de la opt ani își părăsise familia pentru a lupta alături de Mau-Mau. Și Francis își părăsise familia de trei ani pentru a deveni doctor în filozofie la Universitatea din Iowa. Numai că după trei ani era mai departe de doctorat decât în ziua când sosise la Universitate. Fiind nepotul lui Daniel Toroitich Arap Moi, președintele Kenyei, nu avea nici un motiv să-și bată capul cu ceva. Hotărîse totuși că băutul berii e un mod destul de serios de a-ți pierde timpul. Așa că de trei ani numai asta făcea și, când nu făcea asta, dormea.

Tocmai ajunsesem cu un deget în chiloții domnișoarei din Hong Kong și o palпам delicat pe pubis, când l-am auzit pe Francis trăgînd apa la baie și am știut că e ora 5 p. m. Asta era ora când Francis își golea definitiv bășica de bere. Știam că nu mai am nici o șansă să cotrobăi prin chiloții domnișoarei din patul meu, fiindcă la zece minute după ce se ușura, prietenul meu de 1,93 m, viitor Ph.D. și mare băutor de bere, avea să-mi bată discret în ușă și, după o așteptare de cîteva secunde, să mă întrebe dacă n-am chef să beau ceva. Mi-am scos mîna din chiloții domnișoarei, mi-am turnat vodcă, mi-am aprins o țigară și am început să aștept.

(1999)

Doamnele îndrăgostite vin din viitor

Introducere: În anul 3247 nici o femeie nu mai născuse de 248 de ani. Pământul, planeta vreau să zic, avea 1,23 milioane de locuitori, din care 1,2 milioane erau femei. Ăilalți erau bărbați. Nici un bărbat nu mai funcționa așa cum știm: nu că ar fi fost sterili, asta se întâmplase demult, dar ei, pur și simplu, nu mai înțelegeau de ce, dacă ești nemuritor, trebuie să te atingi de ceva la fel de nemuritor. Adevărul este că de aproape 600 de ani nimeni nu mai murise pe pământ. Nu știm cum s-a ajuns în situația asta.

Cuprins, adică însemnările unei doamne din anul 3247: Joi, 4 aprilie. Astăzi am împlinit 41 de ani. De fapt, am 241 de ani, dar din cochetărie ne calculăm vârsta fără să mai punem la socoteală și sutele. Sigur, nu sînt cea mai în vîrstă de pe aici și nici măcar nu mă pot compara cu cele care au născut. Asta s-a întîmplat demult și nu există ocazie oficială în care să nu mi se aducă aminte că noi n-am mai procedat în felul acesta cam de mulțisor. Zac în pat în pielea goală, mă mîngîi pe țîțe și mă gîndesc cum o fi să naști. Cele care au născut spun că e ceva îngrozitor, dar nu le mai crede nimeni. Încerc să-mi adun gîndurile, fiindcă diseară voi da o petrecere. Sînt sigură că va fi o porcărie!

Vineri, 5 aprilie. A fost așa și așa. Adică destul de plicticos. Am discutat, bineînțeles, despre cum o fi să naști. F. și N. au făcut pe deșteptele ca de obicei. Mă pufnea rîsul, dar m-am abținut cît am putut. Mama m-a bătut la cap că trebuie să mă apuc de ceva serios. Ea îl studiază pe Platon de vreo cincizeci de ani și crede că asta e o treabă serioasă. I-am promis că bine, da! Habar n-am ce-o fi însemnînd *bine, da*. Mă gîndesc, ascultîndu-l pe Mozart, cum o fi să dormi în pat cu un bărbat. Adevărul e că-mi doresc un bărbat, chiar dacă nu știu ce se poate face cu el. M-am

hotărît ca înainte să adorm să mă masturbez. Doctorul Katz zice că s-ar putea să-mi pierd mințile din cauza asta. Ce-o fi o fi!

Duminică, 7 aprilie. M-am masturbat și ieri și azi și mă simt mai liniștită. Am mai făcut totuși ceva: m-am hotărît să-l citesc pe Kant. Așa că de două zile învăț germana. Încerc să mă conving că totul va fi bine, dar știu că n-am nici un viitor. Îmi vine să plîng.

Luni, 8 aprilie. Am terminat cu germana. Adică vreau să spun că am învățat-o, dar nu mă simt mai fericită din cauza asta. Din păcate, nici una din prietenele mele nu știe limba, așa că n-am cu cine s-o vorbesc. N., care e o proastă, dar la care țin fără nici un motiv, a zis că o să învețe și ea germana, ca să vorbim noi două. Să vedem...

Tot luni, ora 23. Adevărul este că sînt ghinionistă. Sînt prima generație care nu a mai născut. Bine măcar că sînt nemuritoare. Nu se știe ce se poate întîmpla.

După o oră. Cînd n-ai nici o șansă să mori, e clar că n-ai nici un viitor. Îmi vine să urlu.

Marti, 9 aprilie. Mama, văzînd în ce stare sînt, mi-a propus să-mi dea împrumut pisica ei. Pe pisică o cheamă Nichita și e la fel de nemuritoare ca și noi. Și tot ca și noi... Aproape că mi-e lehamite să mai scriu. Doctorul Katz zice să mănînc mai mult, așa că mi-am petrecut toată ziua stînd goală în fața oglinzii și sugînd dropsuri. În fața oglinzii nu e rău, mai ales cînd arăți, totuși, după atîta vreme, ca la 21 de ani. Mîine mă apuc de Kant. Poate iese ceva de aici.

Luni, 10 mai. Astăzi e ziua regelui, dar nimeni nu mai știe precis despre care rege este vorba. N-am mai scris în jurnal de mai bine de o lună și asta numai din cauza lui Kant. A doua zi, așa cum hotărâsem, m-am dus la Biblioteca Fundațiilor Regale. N-aveam fișă și o vacă alcătuită la fel ca și mine a făcut pe nebuna. Am ascultat-o o vreme, neștiind sigur dacă să zbier la ea sau nu. Până la urmă, am spus cât am putut de calmă: „Domnișoară, și eu vreau să mă fut, dar până una-alta vreau să-l citesc pe Kant!“ Era ceva în vocea mea care a calmat-o imediat și m-a îndrumat spre sala cu Kant. Pe drumul spre Kant mi-a atins ușor șoldul și mi-a propus să ne mai vedem. Am zis că *poate*, dar nu știu dacă o s-o fac. Am împrumutat câteva cărți și o lună am stat călare pe ele.

Marți, 11 mai, la prânz. Asta e! Nu poți să stai și călare pe Kant, și cu sufletul nemuritor: fiindcă, ei bine, domnul ăsta despre care nu știam nimic scrie numai despre ce-mi doream eu: *lucrul în sine*. Mă opresc din scris fiindcă a venit Al. O iubesc, dar mi se pare cam plângăcioasă. Este nemuritoare ca și mine și totuși are un mod de a aborda lucrurile pe care nu-l înțeleg. Știm amândouă că universul este finit fără să aibă vreo margine și pe ea chestia asta o face nefericită. Pe mine mă lasă rece!

Aceeași zi, ora 18. Am cicălit-o pe Al., dar până la urmă mi-a sărit țandăra și am tăcut amândouă ca niște proaste. A plecat cu lacrimi în ochi și am fost destul de nesimțită s-o las să plece așa. De fapt, îmi doream să scriu în nenorocitul ăsta de jurnal. Adevărul este că mor de poftă după *lucrul în sine*! Habar n-am cum gândeau ăia atunci, dar domnul Kant mi-a dat curaj să fiu femeie. Dacă deasupra noastră stă ceva mai bun decât noi, nu văd de ce în pizda mea nefutută niciodată n-ar sta ceva la care s-a gândit domnul

Kant. Mi-l închipui labagiu și ordonat. La noapte, când o să mă masturbez, o să mă gîndesc la el. Deja sînt excitată din cauza asta. Mai bine mănînc ceva și poate-mi trece!

Aceeași zi, ora 20. Am mîncat ca o vacă și nu mi-a trecut nimic. Sînt în continuare cu gîndurile brambura.

Miercuri, 12 mai. Bineînțeles că m-am masturbat. Am adormit fericită și toată noaptea am visat că sînt fratele meu. Interasant!

Cîteva ore mai tîrziu. Cred că din cauza visului m-am deocheat. Mă doare capul și îmi vine să vărs. Va trebui să pup o broască rîioasă în fund, ori o pisică neagră. O să-mi comand o broască.

Ora 22. Toată lumea a aflat că sînt deocheată și am primit o mulțime de mesaje de încurajare. Maică-mea a venit și, după ce mi-a descîntat, a scuipat de trei ori peste umăr, dar nu a folosit la nimic. Toată lumea știe că dacă visezi că ești fratele tău nu scapi de deochi decît cu o pisică neagră sau cu o broască rîioasă. Cred că o să mă culc, atît sînt de amărît.

A doua zi. Totul, bineînțeles, e o porcărie. Tipii de la *Centrul de programare a viselor* iar mi-au dat greșit matricea. Ei susțin că nu am fost deocheată deloc sau că cel puțin nu asta a fost intenția lor. Dar dacă m-am deocheat, trebuie să plătesc. După ce am făcut scandal, m-am hotărît să nu plătesc și să rămîn deocheată. Nu știu de ce îmi place să fiu deocheată, dar nu mai contează. Sînt destul de bogată ca să-mi permit luxul de a visa orice. Chiar dacă e un vis greșit. M-a sunat P. și mi-a spus că ea și-a comandat

un vis în care va scrie o carte, va fi săracă și din cauza sărăciei va deveni escroacă. Ca s-o enervez, i-am spus că eu mi-am programat să fiu Nina Cassian și i-am citat versurile: „Puterea sovietică se ’ntărea, ceas cu ceas, / cât o mie de pași – fiecare pas! / Puterea sovietică își semăna cîntecele năvalnice, / Și-n fruntea ei, Lenin alături de Stalin, / îmboldind să răsară mai repede soarele? / întind mîna lor către toate popoarele!“ A rămas cu gura căscată de invidie, așa că am scăpat fără să mă întrebe cine este Nina Cassian. Adevărul e că am fost crudă cu ea, dar sînt cu gîndul numai la deochiul meu. Cum am mai spus, sînt hotărît să rămîn deocheată măcar vreo mie de ani. Nu i se întîmplă oricui să viseze că este fratele lui. M-am hotărît să învăț să gătesc mîncare chinezească și mi-am comandat un program de zece ani înapoi pentru asta. Maică-mea zice că n-o să învăț să gătesc nici în o sută de ani, da’ sînt grăbită și cei zece ani vor dura o secundă.

Vineri, 14 mai, ora 23,30. Stau ca o vacă cu mîinile pe burtă.

Aceeași zi, ora 23,32. Mi-am coborît mîinile de pe burtă pe pubis!

Aceeași zi, ora 23,34. Ziceam că sînt o vacă! Ei bine, sînt o vacă care și-a băgat un deget în vagin!

Aceeași zi, ora 23,40. Am un vagin cât casa și în el doarme o pisică. E minunat. Bineînțeles că sînt o nebună din secolul 19 și că un Charcot m-a hipnotizat fără să știe că în pizda mea stă un domn numit Freud. Pînă la urmă, am adormit gîndindu-mă la Dumnezeu și la Pulă.

Anul următor, într-o zi de 13. Toată lumea zice că ziua de 13 este cu ghinion. Așa este! Fiindcă și astăzi sînt îndrăgostit. Încă nu știu de cine sînt îndrăgostit, poate de sora mea pe care o port în cap. Îndrăgostită sau nu, nu e un ghinion prea mare, fiindcă am o pizdă mică și cuminte.

Ora 16. Am citit tîmpitu' ăla de articol a' lui Fukuyama despre sfîrșitul istoriei și am adormit cu el în cap. Am visat că trăiesc într-o lume reală în care ideea se încarcă cu trăirile mele. Cînd m-am trezit mi-am adus aminte că Universul oscilează fără să se termine niciodată.

Ora 18. Oscilează pe dracu! S-a sfîrșit de vreo două miliarde de ani și eu sînt o rămășiță de doamnă care consumă foarte puțină energie cu gîndurile ei. E greu de înțeles, dar de fapt asta se întîmplă cu noi de vreun miliard de ani: am rămas numai gînduri în ceva difuz și plictisitor. Puțin îmi pasă! Mîine o să mă îmbrac cu cele mai frumoase haine și o să „defilez“ prin secolul 19. Încă nu m-am hotărît dacă voi fi o doamnă sau o pisică.

Final. Doamna despre care am scris s-a stabilit pînă la urmă în secolul nostru, spre sfîrșitul lui. Un domn scriitor s-a îndrăgostit de ea, convins că ea vine de undeva din trecutul lumii. Acum stau amîndoi întinși pe un pat acoperit cu un cearceaf verzui. Sînt goi și el vorbește și îi mîngîie sîinii. Ea nu înțelege de ce iubitul ei, în loc s-o fută, trîncănește. Doamna noastră are țîțele mari, ușor căzute, cu mameloane mici, acum întoarse înăuntru. Din cauza mîngîierilor și a discuțiilor despre Andrei, Natașa și Bezuhov, mameloanele doamnei ies ca niște cornițe la iveală și se bagă și ele în discuție. Ea îi mîngîie bărbatului care vorbește părul de pe piept și ascultă. I se pare că părul de pe pieptul lui miroase

îngrozitor, așa cum miros lucrurile de dincolo de lume. Când începe și ea să miroasă într-un fel anume, el se oprește din vorbit, se apleacă spre ea, o sărută și îi desface cu un gest delicat picioarele.

(1999)

A doua zi după erecție

Se dedică Adriannei Bittel

1. În 1996, într-o marți, am împlinit patruzeci de ani. Nevastă-mea era plecată la mare, bănuiesc că mă înșela, dar dacă o făcea, o făcea de prea mult timp ca să-mi mai pese. Spre seară, eram vag beat și m-am apucat să gătesc pentru copii. În timp ce găteam m-am gândit că o să mor. Pe urmă a sunat telefonul. Era o prietenă evreică foarte pornită pe bețivi. După ce mi-a urat la mulți ani, m-a întrebat dacă sînt beat. I-am spus că da și mi-a explicat zece minute de ce nu trebuie să mai beau și pe urmă a închis. Le-am dat copiilor să mănînce și în timp ce mînceau am deschis televizorul. Vorbea Emil Constantinescu, dar l-am făcut mut și, privindu-i mutra de țap, m-am gândit că lumea, așa cum e, este numai o proiecție a noastră, a bețivilor. Chestia asta m-a umplut de mîndrie. Am culcat copiii și, după ce au adormit, m-am sinucis. Adică mi-am tăiat venele! Pregătisem un lighean în care să picure sîngele, ca să nu murdăresc prea mult prin casă. Sîngele picura din mîinile mele și, pe măsură ce intram în extazul morții, eram din ce în ce mai convins că, dacă mor, lumea se va construi altfel. Nu știam cum! Pe urmă am murit. Imediat ce s-a întîmplat asta, un domn grav și plin de sine a venit în fața mea și mi-a spus: „Lumea din care ai plecat este reală!“ Am mormăit ceva și, știind că nu poți să pleci nicăieri, mi-am adus aminte că înainte să mă sinucid îmi lipisem pe talpa piciorului o jumătate de lamă de bărbierit pe care o moștenisem de la taică-meu. Am dezlipit-o de pe talpă și mi-am tăiat venele. Știam deja că lumea este o proiecție subiectivă și sîngele meu s-a bălăcit pe lîngă mine pînă am murit din nou. Cînd m-am trezit era dimineață. Nevastă-mea era în pat lîngă mine, se scărpină pe talpa piciorului stîng și, după ce s-a scărpinat, m-a întrebat:

— Cînd iei leafa?

Stătea cu picioarele desfăcute și i-am văzut sexul. Era întredeschis și, chiar dacă ea era apatică, din cauza orificiului ușor bălos m-am excitat și am făcut amor. Am gemut amîndoi la sfîrșit și după aia eu m-am culcat la loc, iar ea a plecat la cimitir. Pe la două m-am sculat și am pregătit mîncare pentru copii. Copiii întîi s-au bătut și apoi au mîncat. Seara, toată lumea s-a uitat la televizor și copiii au făcut pronosticuri pentru alegerile care se țineau peste o lună. Constantinescu părea să aibă șansele cele mai mari, dar nu mi-a păsat. Pe la douăsprezece, cînd toți dormeau, m-am sinucis. Am privit cum picură sîngele în cada de la baie și m-am gîndit că nu cred în Dumnezeu. Pe urmă am murit.

Cînd m-am trezit, nevastă-meă era lîngă mine și se scărpină pe laba piciorului drept. Din cauza asta i-am văzut sexul. Era întredeschis și în timp ce făceam amor, m-am gîndit că trebuie să pun la fiert niște fasole pentru copii. Pe urmă mi-am adus aminte că moștenisem de la taică-meu o jumătate de lamă ruginită pe care mi-o lipisem cu scotch pe laba piciorului.

2. În 2000, într-o marți, am împlinit patruzeci de ani. Nevastă-meă era plecată la mare cu șeful ei și bănuiesc că mă înșela, dar dacă o făcea, o făcea de prea mult timp ca să-mi mai pese. Din păcate, spre seară eram vag beat și a început să-mi pese. Cînd te înșală nevasta, chiar dacă o face de mult timp, lumea nu mai are nici un viitor. Iar Patria nici atît, îți bagi aia în ea, vorba poetului Gălățanu. Ca să nu fac ceva urît cu Patria m-am apucat să gătesc pentru copii. În timp ce găteam m-am gîndit că o să mor și n-o să văd cine o să cîștige alegerile. Pe urmă a sunat telefonul. Era o prietenă evreică foarte pornită pe bețivi din cauză că avea doi acasă. După ce mi-a urat *la mulți ani*, m-a întrebat dacă sînt beat. I-am spus că da. S-a hotărît să-mi explice de ce nu e bine să beau. Am ascultat-o răbdător și la urmă i-am spus că beau fiindcă Patria e o curvă de lux, iar eu n-am destui

bani să i-o trag măcar o dată. Pe urmă cred că i-am spus că nevasta e Patria mea sau invers și c-o să-i rup picioarele când oi prinde-o pe acasă. Mi-a închis telefonul în nas, așa că nu mi-a rămas decît să le dau copiilor să mănînce și să deschid televizorul. Vorbea Vadim cu unu' Tucă și zicea că o să intre în turul doi la prezidențiale, dar l-am făcut mut și, privindu-i figura fălcoasă și ceasul de aur de la mînă, m-am gîndit că lumea, așa cum e, este numai o proiecție a noastră, a bețivilor. Chestia asta m-a umplut de mîndrie. Am culcat copiii și, după ce au adormit, m-am sinucis. Adică mi-am tăiat venele! Pregătisem un lighean în care să picure sîngele, ca să nu murdăresc prea mult prin casă. Sîngele picura de pe mîinile mele și, pe măsură ce intram în extazul morții, eram din ce în ce mai convins că, dacă mor, lumea se va construi altfel. Nu știam cum! Pe urmă am murit. Imediat ce s-a întîmplat asta, un domn grav și plin de sine a venit în fața mea și mi-a spus: „Bine-ai venit în lumea lui Vadim!“ Fără să-mi dea răgaz să mă dezmeticesc m-a apucat de ceafă și de turul pantalonilor și fără nici un efort m-a aruncat pe Stadionul Național în mijlocul unei mulțimi care zbiera, mînca floricele și bea bragă alcoolizată. În mijlocul stadionului era un eșafod uriaș împănăt cu spînzurători. Cineva mi-a vîrît în mînă un pahar de carton cu bragă și o pungă cu floricele. Am început și eu să zbier, să mănînc floricele și să beau bragă. În timp ce făceam toate astea pe un ecran uriaș a apărut mutra puhavă a lui Vadim, care zicea: „O să facem o țară ca soarele sfînt de pe cer!“ De undeva, din întunericul nopții, au fost aduse două duzini de bătrîni descărnați și călăi îmbrăcați în verde stropit cu roșu le-au pus frînghia de gît. Nu mai aveam nici un chef să beau, să mănînc și să zbier. În timp ce nu mai aveam chefurile astea trei mi-am adus aminte că înainte să mă sinucid îmi lipisem pe talpa piciorului o jumătate de lamă de bărbierit, o lamă rusească pe care o moștenisem de la taică-meu. Mi-am scos pantoful și ciorapul, am dezlipit-o de pe talpă și mi-am tăiat venele. Știam deja că lumea este o proiecție

subiectivă și sîngele meu s-a bălăcit pe lîngă mine pînă am murit din nou. Cînd m-am trezit era dimineată. Nevastă-mea era în pat lîngă mine, se scărpină pe talpa piciorului stîng și, după ce s-a scărpinat, m-a întrebat:

— Cînd iei leafa?

Stătea cu picioarele desfăcute și i-am văzut sexul. Era întredeschis și, chiar dacă ea era apatică, din cauza orificiului ușor bălos m-am excitat și am făcut amor. Am gemut amîndoi la sfîrșit și după aia eu m-am culcat la loc, iar ea a plecat la mare cu șeful ei. M-am sculat pe la zece și m-am apucat să gătesc pentru copii. În timp ce găteam am băut cîteva beri ca să mă dreg. Copiii alergau prin casă și cînd se băteau păreau destul de liniștiți. Am mîncat toți trei (am un băiat și o fetiță), ei au plecat în parc cu bicicletele și eu am citit ceva despre școala formală rusă, am mai băut trei beri și am fumat. Cred că o vreme am adormit în fotoliu. M-au trezit copiii cu zbieretele lor. Erau murdari și lihniți. I-am băgat în baie, i-am spălat, i-am hrănit și i-am culcat. N-avem chef de nimic, așa că mi-am desfăcut o sticlă de vin roșu și, după ce am băut primul pahar într-o liniște mohorîță și ușor verzuie, mi-am adus aminte că, cu o seară înainte, fusesem cam nepoliticos cu Ada, prietena mea evreică. Am sunat-o ca să-mi cer scuze. Mi-a răspuns o voce răgușită, de mahalagiu, care mi-a spus că casa a fost *rechiziționată*, și că ovreica și cu ai ei s-au cărat la jidanii lor, în Jidania. Și ceva despre domnul Vadim, care asta o să le-o facă la toți jidanii, că nu mai e loc de ei, de ciori și de bozgori. Am închis și mi-am turnat încă un pahar cu vin. După ce l-am băut, pe la douăsprezece, m-am sinucis. Am privit cum picură sîngele în cada de la baie și m-am gîndit că nu cred în Dumnezeu. Pe urmă am murit.

Cînd m-am trezit, nevastă-mea era lîngă mine și se scărpină pe laba piciorului drept. Din cauza asta i-am văzut sexul. Era întredeschis și ușor verzui. În timp ce făceam amor m-am gîndit că trebuie să pun la fierț niște fasole pentru copii. Pe urmă mi-am adus aminte

că moștenisem de la taică-meu o jumătate de lamă
ruginită pe care mi-o lipisem cu scotch pe laba
picioarului.

(1998-2000)

Crețușca

„Plantă erbacee (*Filipendula ulmaria*), fam. *Rosaceae*, perenă, hemicriptofită, mezohidrofită spre hidrofită, microtermă, la pH ampitolerantă, întâlnită la altitudinea de 300-900 m, prin zăvoaie, pajiști umede cu vegetație înaltă, mlaștini cu sau fără turbă, la marginea râurilor, în șanțuri, buruienișuri, mai des în zona forestieră a fagului...“; „...Răspîndită în Europa, Asia... Tulpină erectă, glabră, unghiulară, roșcată, înaltă pînă la 120 cm, de obicei simplă... Înflorire VI-VIII. Fructe... brunii“ (Constantin Pîrvu, *Universul plantelor*, Editura Enciclopedică, 1997, p. 169). În perioada înfloririi, dar nu numai, este considerată o zînă benefică și bărbații se adună în jurul ei fără să știe de ce (*cf.* Romulus Vulcănescu, *Mitologie română*, Editura Academiei, 1987, p. 542). La pH 5 se îndrăgostește și devine toată roz de rușine și mîndrie. Altfel, chiar la un pH mai scăzut, este iubitoare și, din cauza *flavonoidelor*, visează să aibă activități psihopompe (*cf.* Mircea Eliade, *Insula lui Euthanasius*, Fundația Regală pentru Literatură și Artă, 1943, p. 146 și mai departe). *Spireina*, cu *angliconi* derivați din acidul salicilic, face bine bărbaților trecuți de 50 de ani și aceștia se îndrăgostesc rapid de ea. Atunci devine drăgăstoasă și aprigă din cauza unei secreții masive de *spireozid* și *vanilină*. Din cauza *vanilinei*, cînd e îndrăgostită, în jurul ei miroase a cozonac și a Crăciun sau Paște (*cf.* Ovidiu Papadima, *O viziune românească a lumii*, colecția *Convorbiri literare*, 1941, p. 117). Aldehidele o fac atrăgătoare sexual, și în Evul Mediu a fost tratată drept vrăjitoare și arsă pe rug alături de pisici (*cf.* Henry Charles Lea, *A History of the Inquisition of Spain*, New York, 1905-1907, vol. 2, p. 69).

(1998, text inedit)

Raport despre lumea *In*

În 1916, Igor Vasilievici Prunn, mergînd pe urmele lui Freud, descoperă că inconștientul ar putea avea o bază materială. Lucra la Moscova într-un laborator al armatei, ceea ce l-a scutit de război. Identificase aproximativ un grup de substanțe care erau, credea el, cureaua de transmisie în creier dintre inconștient și Eu. Descoperirea nu l-a ajutat prea mult, fiindcă în 1921 murea în Polonia ca locotenent-cavalerist roșu în armata lui Dubionîi.

În 1932, Walter Levy, evreu neamț care lucra în laboratoarele Bayern pentru a obține un gaz de luptă neuroparalizant, are revelația mutării în trecut a Eului prin blocarea instantanee a creierului și declanșarea totală a inconștientului. Cercetările lui rămîn însă nerelevante, iar Walter moare otrăvit de *Ciclon B* în lagărul de la Mathausen.

După război, în timpul războiului rece, Peter Lansky, un evreu american care luptase în Europa, după un doctorat strălucit privind mecanismele neurofiziologice implicate în epilepsie, începe să cerceteze și află, destul de la întîmplare, că substanța numită toximetilpropan injectată intravenos îi face pe subiecți apti de a se muta în timp. Își brevetează descoperirea și substanța ar fi devenit cel mai important drog al acelor vremuri dacă doctorul Lansky nu ar fi fost împușcat de o soție geloasă. Asta se întîmpla prin '60.

Cercetările în legătură cu mecanismele fiziologice ale inconștientului sînt reluate sporadic, dar ele nu aduc rezultate concludente. Era nevoie de geniul lui Maximilian Fray, care în 2017, mergînd pe urmele lui Gödel, demonstrează că mutarea în timp nu se poate produce decît la nivelul subconștientului și că ajungerea în inconștient reprezintă o mutare reală în timp. Ecuatiile Fray demonstau clar că Eul are „consistență” fizică la nivelul subparticulelor neatomice și că mișcarea înainte-înapoi în timp se poate produce.

Doamna Helen Lenz, o franțuzoaică plictisită de viață, descoperă în laboratoarele Curie substanța răspunzătoare de mutările sporadice ale Eului în inconștient. Cerceta de fapt mecanismele visului. Asta se întâmpla în 2030. Americanii descopereau în același an subparticula *in* și demonstau cu surle și trâmbițe că există viață după moarte. Li Huan Te, Vasile Pogorilovski și Aram Frenkian, cei trei cercetători care descoperiseră *in*-ul, au luat Premiul Nobel.

Americanii erau totuși în urma Europei Unite fiindcă nu cunoșteau formula substanței care acționa asupra *in*-ului.

În 2040 toată lumea era convinsă că nu va muri niciodată și Parlamentul Europei Unite dă un decret prin care toți cetățenii de drept și de fapt ai ținuturilor europene au voie să se „mute“ în orice perioadă istorică cunoscută. Practic, prin 2060 toți locuitorii Europei Unite se mutaseră care pe unde își dorise. Eu m-am mutat la începutul lumii și o proastă pe care o iubeam a venit cu mine. Am hotărât ca pe mine să mă cheme Adam. Pe ea o strig Eva.

(1998, text inedit)

(sfârșitul cărții)

Înapoi la biografie: (*începutul altei
cărți*)

DOMNI ȘI DOMNIȘOARE

Andi – prezentare generală

Andi Schönfeld, în 1965

În 1962 Andi Schönfeld era un evreu de șaisprezece ani, 1,70 m înălțime, pistruiat discret, păr șaten închis. Una peste alta, destul de lălău, dar cu o poftă de viață nebună. Asta urma s-o aflu mai târziu. Taică-său fusese condamnat la moarte pentru spionaj în favoarea americanilor și apoi pedeapsa îi fusese schimbată în douăzeci și cinci de ani de pușcărie. Maică-sa, ca să nu-și piardă slujba, divorțase și se căsătorise imediat cu un prieten de familie bine văzut de autorități. Își părăsise aparent cei doi băieți într-o garsonieră dintr-un bloc aflat la intersecția străzilor Popa Petru și Silvestru. Blocul fusese al lor și destul de probabil că așa-zisa abandonare avea un scop pe care eu nu l-am priceput niciodată. Peste un an sau doi a intrat în clasa noastră, la ora de dirigiență, o doamnă micuță, frumoasă, bine îmbrăcată, care, cu discreția care aparține numai celor bine educați, a încercat să afle ce prostii a mai făcut băiatul ei, Andi,

adică. L-am invidiat după ce mi-a tras un cot și mi-a zis calm: *Asta-i maică-mea!*

În 1962 treceam în clasa a noua și locuiam numai cu taică-meu într-o fostă prăvălie transformată în garsonieră de pe Calea Moșilor. Maică-mea ne părăsise când aveam doisprezece ani, și bătrînu' și eu am răsuflat ușurați atunci. Când a plecat a luat totul din casă în afara unui pat în care am dormit amîndoi multă vreme. Patul era plin de ploșnițe, dar eram atît de fericiți că scăpasem, el de nevastă, iar eu de mamă, încît nu ne-a păsat deloc. De mîncat, mîncam la cîrciumă și am ținut-o tot așa vreo doi ani pînă cînd mătușile mele armenice ne-au luat sub aripa lor ocrotitoare. Pe mătuși le chema Ardem, Orjen și Araxi. A doua, Orjen, trăiește și azi, are nouăzeci și trei de ani și e singura mea rudă în viață din partea lui taică-meu.

Taică-meu, Arșag, era un armean micuț și deștept, dar care nu ajunsese decît un bun cizmar. Pînă la venirea comuniștilor avusese un mic atelier cu șapte sau opt angajați unde făcea pantofi de lux pentru negustori evrei de pe Lipscani. Când au venit comuniștii la putere, și-a lichidat afacerea și a intrat într-o cooperativă, *Arta meșteșugărească* cred că se chema. Prin '54 și-a deschis un mic atelier pe lîngă Gara de Nord, și pînă să intru la liceu cîștiga destul de bine reparînd pantofii unor amărîți. Dacă n-ar fi fost maică-mea, nu cred că ar fi trebuit să ne plîngem de ceva. Înainte de a da examen la liceu a închis atelierul și s-a întors la cooperativă.

Începînd din clasa a cincea visam să ajung chimist, dar, pînă una-alta, ajunseseam unul dintre cei mai buni „fabricanți“ de explozibile și gaze rău mirositoare din cartier. Aveam 1,60 m, cîteva zeci de kilograme și știam bine ce înseamnă aia să tragi o labă sănătoasă. Nu făceam decît să citesc tomuri groase de chimie, să-i sperii pe profesori cu „inteligența“ mea agresivă și să visez la țîțele colegelor. Așa că Andi nu m-a luat prin surprindere cînd a apărut în clasa noastră însoțit de directoare. După ce și-a rotit ochii prin clasă a hotărît că cel mai bun lucru pentru

un evreu deștept, care tocmai rămăsese repetent, cu un tată condamnat la moarte, ar fi să se așeze în bancă alături de un pe jumătate armean, cel mai strălucit chimist peste care putea da pe o suprafață de câțiva kilometri pătrați, labagiu ca și el, dar visînd la fel ca și el la ce au domnișoarele între craci. Și-a aruncat servieta, o terfeloagă, pe pupitrul liber și a zis vesel: *Eu sînt Andi! Pot să stau cu tine în bancă?* Am zis *da* fără să mă gîndesc vreo clipă că repetentul pistruiat îmi va putea schimba în vreun fel viața. Părea simpatic și deja îmi închipuiam că o să ne distrăm bine. Am uitat să vă spun că pe vremea aia stăteam în ultima bancă și că, poate, și lucrul ăsta a fost un argument în ochii lui.

Adevărul e că datorită lui Andi liceul a fost o distracție continuă. În primul rînd fiindcă m-a convins că e o prostie să înveți orice tîmpenie. Știam și eu asta, așa că nu mi-a fost greu să renunț, de exemplu, la rusă sau la geografia URSS, pe care am făcut-o un trimestru. La teza de la geografie, întrebați fiind cum se poate transporta cherestea de la Murmansk la Moscova, am scris că, după mintea mea, lucrul ăsta poate fi făcut numai cu avionul. Și ca să nu par tîmpit de tot, am explicat că respectiva cherestea astfel transportată va ajunge, evident, la prețul aurului, dar că pentru o țară ca URSS asta nu contează.

De bine, de rău, am trecut amîndoi în a zecea. Eram deja ca frații și, cum eram complet de capul nostru, nu făceam decît să inventăm lucrurile care îi țin în viață pe adolescenți: el, un magnetofon care spre surprinderea mea funcționa din cînd în cînd, eu, noi substanțe care de care mai nocive. Bașca visurile despre cum ar fi ca domnișoarele să ne accepte sulele noastre vîrtoase și cît de fericite am putea să le facem.

În vacanța din vara lui '63 nu ne-am văzut deloc, apoi în toamnă ne-am întîlnit fără să ne pese că stătusem despărțiți aproape trei luni. Calm, el a hotărît strategic să nu mai stăm în ultima bancă.

Așa că, tacticos, mi-a arătat a patra bancă din rândul doi. În fața noastră stăteau două fete serioase, Nina și Viki. *Putem copia după ele!* mi-a spus, și după aia nu i-a mai păsat de nimic o vreme. Nu destulă, evident!

Nu știu dacă o bancă te poate face elev bun, dar după primul trimestru eram unul dintre cei mai buni elevi din clasă. Andi era foarte mîndru de asta. Zicea: *Nu ne-au făcut ăștia UTM-iști, da' acum o să le pară rău!* Noi doi eram singurii din clasa a zecea real din Liceul nr. 15, fost *Iulia Hasdeu*, pe care partidul nu avea chef să pună mîna. Eu de fapt fusesem făcut UTM-ist în a șaptea, dar la liceu declarasem că nu sînt. Nu știu ce a fost în capul meu, dar n-am făcut-o ca o reacție la regim, ci, pur și simplu, fiindcă mi s-a părut mai comod așa.

Deci, primul trimestru ne-a mers amîndurora bine, aș putea spune grozav, așa că după vacanța de iarnă Andi s-a hotărît că ne merge prea bine și că dacă o s-o ținem tot așa, precis că va da ghinionul peste noi. Drept pentru care mi-a arătat o colegă din banca a doua, rândul din dreapta noastră, și mi-a zis: *O vezi pe Luci, ia scrie-i un bilețel și spune-i că te-ai îndrăgostit de ea! Asta-i o tîmpenie, Andi!* am zis. Luci era o fetiță cuminte și anostă, cu care fusesem coleg și la școala elementară și acum era șefa UTM pe clasă. *Auzi, ne plictisim de moarte și ne paște și ghinionul pe deasupra! Dacă scrii biletu', chiar dacă nu scăpăm de ghinion, poate o să ne distrăm!*

Noi visam doamne-curve și, tocmai din cauza asta, era destul de caraghios să te declari îndrăgostit de șefa UTM din clasa ta. Nu știam că dacă voi scrie acel bilet o să devin scriitor. Eu făceam totul să devin chimist. Am scris ce-mi comandase Andi și m-am îndrăgostit de fetică. Pe urmă Andi a plecat în America, eu am intrat, așa cum visam, la chimie. Și fiind student, mi-am adus aminte că, atunci cînd visam la domnișoare și doamnele-curve alături de Andi, citisem cîteva biblioteci publice și că, îndrăgostit fiind de o colegă, începusem să scriu

poezii proaste. Destul de proaste ca să fiu curios să
aflu cum o fi cu proza.

(1999)

P.S. Acum doi ani am primit următorul e-mail:

Wednesday, July 18, 2001

Subject: Stefan Agopian

Date: Tue, 17 Jul 2001 18:48:05 -0400

From: "Andre" <andre@sympatico.ca>

To: <office@catavencu.ro>

Could you please find out for me an email address for Agopian Stefan.
We went to school together until 1965 when I left Romania.
My name is Andrei (Andy) Schonfeld
Thank you for your help.
Andre Schonfeld - Toronto, Canada
andre@sympatico.ca

Table of Contents

<u>Două introduceri, două citate și ultimul capitol</u>
<u>Lucrarea Creației (1715)</u>
<u>Addenda</u>
<u>Postfață</u>
<u>Niște povestiri</u>
<u>Noapte de februarie</u>
<u>Sîc, sîc, biscuit!</u>
<u>Kenya, mon amour</u>
<u>Doamnele îndrăgostite vin din viitor</u>
<u>A doua zi după erecție</u>
<u>Crețușca</u>
<u>Raport despre lumea În</u>
<u>Înapoi la biografie: (începutul altei cărți) DOMNI ȘI</u>
<u>DOMNIȘOARE</u>
<u>Andi – prezentare generală</u>

Table of Contents

- [Două introduceri, două citate și ultimul capitol](#)
- [Lucrarea Creației \(1715\)](#)
- [Addenda](#)
- [Postfață](#)
- [Niște povestiri](#)
 - [Noapte de februarie](#)
 - [Sîc, sîc, biscuit!](#)
 - [Kenya, mon amour](#)
 - [Doamnele îndrăgostite vin din viitor](#)
 - [A doua zi după erecție](#)
 - [Crețușca](#)
 - [Raport despre lumea În](#)
- [Înapoi la biografie: \(începutul altei cărți\) DOMNI ȘI](#)
- [DOMNIȘOARE](#)
- [Andi – prezentare generală](#)

Table of Contents

Două introduceri, două citate și ultimul capitol	7
Lucrarea Creației (1715)	14
Addenda	65
Postfață	83
Niște povestiri	90
Noapte de februarie	93
Sîc, sîc, biscuit!	95
Kenya, mon amour	101
Doamnele îndrăgostite vin din viitor	109
A doua zi după erecție	116
Crețușca	121
Raport despre lumea În	122
Înapoi la biografie: (începutul altei cărți) DOMNI ȘI DOMNIȘOARE	124
Andi – prezentare generală	125